

Κατερίνα Καζολέα

AMBOS MUNDOS
(Οι δύο κόσμοι)

ΑΘΗΝΑ 2019

Η Κατερίνα Καζολέα γεννήθηκε στην Αθήνα. Αποφοίτησε από το Ιστορικό-Αρχαιολογικό τμήμα του Πανεπιστημίου Αθηνών. Συνέχισε με μεταπτυχιακές σπουδές στην ιστορία τέχνης και την κλασική φιλολογία στο Πανεπιστήμιο Regensburg της Γερμανίας.

Εργάστηκε στο Μορφωτικό Ίδρυμα της Εθνικής Τράπεζας.

Συμμετείχε στην συγγραφή του Λεξικού Ελλήνων Καλλιτεχνών των εκδόσεων Μέλισσα. Είναι μέλος της Διεθνούς Ένωσης ιστορικών τέχνης (AICA). Άρθρα της για την τέχνη έχουν δημοσιευτεί σε εφημερίδες και περιοδικά.

Το 2015 εξέδωσε την ποιητική συλλογή *Νότος*.

Έχει γράψει τα θεατρικά έργα: *Σιμονέτα*, *Für wen?* (Για ποιόν;), *Lemonade* και *Μπράνγκουελ*.

Με το διήγημά της *Η επανάσταση των ρόλων* συμμετέχει στη συλλογή διηγημάτων «Το Μυστικό» (εκδόσεις Καστανιώτη, 2018).

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6937508527

E-mail: katerinakazolea@gmail.com

Το παρόν έργο αποτελεί κατοχυρωμένη πνευματική ιδιοκτησία. Σε περίπτωση που κάποιος ενδιαφερθεί να το μεταφέρει στη σκηνή ή την οθόνη, να το μεταποιήσει ή να το αναδημοσιεύσει απαιτείται συναίνεση της συγγραφέως.

AMBOS MUNDOS

Η Κάθριν Μπάρκλεϊ, ηρωίδα του μυθιστορήματος «Αποχαιρετισμός στα όπλα» του Έρνεστ Χεμινγκουέι, επισκέπτεται το ξενοδοχείο Ambos Mundos στην Αβάνα, όπου διαμένει ο συγγραφέας, για να του παραδώσει χειρόγραφα των έργων του. Συζητά με τον μπάρμαν και τον πιανίστα στη ρεσεψιόν, θέλοντας να τους πείσει πόσο ισχυρός είναι ο δεσμός ανάμεσα σε συγγραφέα και ήρωα. Παράλληλα άλλοι γνωστοί ήρωες του συγγραφέα ακολουθούν την προδιαγεγραμμένη πορεία τους στην προεπαναστατική Κούβα.

Η Κάθριν ισχυρίζεται πως εκείνη γράφει τα βιβλία, ενώ ο γνωστός συγγραφέας διάγει την πολυτάραχη ζωή του. Στο τέλος εμφανίζεται στο ξενοδοχείο να ρωτάει για τον συγγραφέα και η ηρωίδα ενός άλλου βιβλίου του, η Μαρία από το «Για ποιόν χτυπά η καμπάνα».

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ρεσεψιόν:

ΚΑΘΡΙΝ: πρώην νοσοκόμα, η ηρωίδα του βιβλίου «Αποχαιρετισμός στα όπλα»

ΤΖΟΣ: ο μπάρμαν του ξενοδοχείου Ambos Mundos.

ΣΕΜΠ: ο νέγρος πιανίστας του ξενοδοχείου Ambos Mundos.

ΡΑΪΜΟΝ: ο καμαριέρης (νεαρός)

ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ (ΜΑΡΙΑ): η ηρωίδα του «Για ποιόν χτυπά η καμπάνα»

Ψαράδες:

ΓΚΡΕΓΚ (μεγαλύτερος, 60χρ.)

και οι **ΡΟΤΖΕΛΙΟ, ΧΟΣΕ, ΠΕΠΕ, ΜΑΝΟΛΟ** (νεαρός)

Θαμώνες στο Μπαρ “La Perla”:

ΧΑΡΙ ΜΟΡΓΚΑΝ, ΣΙΝΓΚ, ΜΑΡΙ (γυναίκα του Χάρι Μόργκαν), **ΣΕΡΙΦΗΣ**

και ο **ΜΠΑΡΜΑΝ**

Θαμώνες στην Ταβέρνα Μποντεγκίτα ντελ Μέντιο

Τέσσερις άνδρες, **2** γυναίκες (εναλλάσσονται οι προηγούμενοι ηθοποιοί)

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ
Ρεσεψιόν του Ξενοδοχείου Ambos Mundos στην Αβάνα
(Κάθριν α' μέρος)

Στο μπαρ-ρεσεψιόν του ξενοδοχείου Ambos Mundos στην Αβάνα. Έξω από το παράθυρο η φωτεινή επιγραφή με το όνομα του ξενοδοχείου. Θα ανάψει αργότερα για να υποδηλώσει το βράδυ που έρχεται.

Υπάρχει ένα πιάνο κοντά στα ανοιχτά παντζούρια.

Ο μπάρμαν Τζος προετοιμάζεται για το απόγευμα, καθαρίζει τον πάγκο και τακτοποιεί τα ποτά.

Ο καμαριέρης Ραϊμόν τακτοποιεί τις καρέκλες.

Μπαίνει μέσα ο νέγρος πιανίστας Σεμπ.

ΣΕΜΠ: Ραϊμόν, άντε να σηκώσεις δυο τύπους που κοιμούνται στον τοίχο μας.

ΡΑΪΜΟΝ: Αμέσως, κύριε Σεμπ.

Κοιτάζει τα άδεια τραπέζια. Απευθύνεται στον Τζος.

ΣΕΜΠ: Κανείς ακόμα;

ΤΖΟΣ: Όπου να ναι θα φανεί η κυρία Κάθριν.

ΣΕΜΠ: Είναι η μέρα; Τρίτη σήμερα;

ΤΖΟΣ: Ναι.

ΣΕΜΠ: Η κυρία Κάθριν Μπάρικλεϊ... Σοβαρά δεν παίζει τίποτα ανάμεσά τους;

ΤΖΟΣ: Κάτι παίζει. Αλλά όχι συνηθισμένο. Οι καλλιτέχνες είναι παράξενοι.

Κανείς δεν ξέρει πώς την βρίσκουν.

ΣΕΜΠ: Ε... πώς την βρίσκουν; Κάθονται σε ένα δωμάτιο, σε ένα υπόγειο ή μια σοφίτα και γράφουν ήσυχα-ήσυχα. Ζωγραφίζουν, μαστορεύουν και τέτοια.

ΤΖΟΣ: Αυτό που γράφουν ή αυτό που ζωγραφίζουν μπορεί να μην είναι πολύ ήσυχο-ήσυχο.

ΣΕΜΠ: Εντάξει, μερικοί επιζητούν να ξαφνιασουν. Τι άλλο να κάνουν; Μόνο μποέμ είμαστε εμείς οι καλλιτέχνες. *(Κάθεται στο πιάνο, έτοιμος να αρχίσει, παίζει μερικές νότες).*

ΤΖΟΣ: Όχι, Σεμπ. Ξεχνάς. Κι εσύ ειδικά δεν θα 'πρεπε. Στο νησί αυτό δυό ποιητές εκτελέστηκαν. Ξέρεις γιατί;

ΣΕΜΠ: Δεν θέλω να το ακούσω.

ΤΖΟΣ: Θα το ακούσεις, Σεμπ! Εκτελέστηκαν για αυτά που έγραφαν. Ο Πλάσιντο και ο Σενέα. Για την πατριωτική τους δράση. Δεν δικαιούσαι να ξεχνάς. Ξεσήκωναν τον κόσμο... Μιλούσαν για δικαιώματα. Εγώ θα σου τα λέω; *(Κοιτάζει προς το τζάμι)* Νάτη έρχεται...

ΣΕΜΠ: Καλά εγώ, αυτοδίδακτος, στο δρόμο την έμαθα τη μουσική, αλλά εσύ ένας μπάρμαν πώς τα ξέρεις αυτά;

ΤΖΟΣ: Μεγάλο σχολείο ο Έρνι... Μού έχει μάθει πολλά. Εκτός που φτιάχνουμε και κοκτέιλ μαζί...

Μπαίνει η Κάθριν, αιθέρια, εύθραυστη, γλυκιά, ντυμένη κομψά, ρομαντικά, απολύτως θηλυκή, αλλά με γούστο παρωχημένης εποχής-vintage. Με σπινθηροβόλο βλέμμα. Τους χαιρετάει και κάθεται σε ένα τραπεζάκι. (Εκτός από την τσαντούλα της κρατάει, κάθε φορά που εμφανίζεται, ένα βιβλίο στο χέρι, που το αφήνει πάνω στο τραπεζάκι).

ΤΖΟΣ(απευθύνεται στον νεαρό καμαριέρη, που περιφέρεται): Ραϊμόν, ειδοποίησε τον κύριο Χεμινγκουέι να κατέβει. Δωμάτιο 511.

ΡΑΪΜΟΝ: Αμέσως, κύριε Τζος.

Ο Ραϊμόν ανεβαίνει τις σκάλες. (Η μπαίνει στο ασανσέρ, αν μπορεί να υποστηριχθεί σκηνογραφικά μια πόρτα που να μοιάζει με ασανσέρ). Ο Σεμπ πλησιάζει την Κάθριν.

ΣΕΜΠ: Τι να σας παίζω απόψε;

ΚΑΘΡΙΝ (τρυφερά): Ό,τι και να παίζεις, Σεμπ, θα μού αρέσει. Έχω καλή διάθεση.

Ο Σεμπ κάθεται στο πιάνο και αρχίζει να παίζει τζαζ αυτοσχεδιασμούς (χαμηλά, με σουρντίνα)(ή κάνει πως παίζει ενώ ακούγεται μια χαμηλή μουσική, ώστε να ακούγονται όσα λένε. Κάνει κάθε τόσο διαλείμματα για να τους πλησιάσει και να μιλήσει κι αυτός.

ΤΖΟΣ: Δεν ρωτώ. Ετοιμάζω.

ΚΑΘΡΙΝ: Ναι, Τζος, το συνηθισμένο.

Βγάζει από την τσάντα της δακτυλογραφημένα χαρτιά.

Από τα ανοιχτά παράθυρα φαίνεται κόσμος που περνάει απέξω στον δρόμο.

Κατεβαίνει ο Ραϊμόν.

ΡΑΪΜΟΝ: Δεν είναι πάνω ο κύριος Έρνι...

ΤΖΟΣ (παραξενεμένος): Μπα; Έφυγε πριν έρθω;

ΡΑΪΜΟΝ (αναστατωμένος, λόγω του νεαρού της ηλικίας): ...Βγήκε ο κύριος από το διπλανό δωμάτιο, που με άκουσε να χτυπάω την πόρτα, και είπε τον ειδοποίησαν να φύγει επειγόντως για τον ναύσταθμο. Έχει μπλεξίματα με την ακτοφυλακή ο Χάρι Μόργκαν. Αυτός με το καϊκι.

ΤΖΟΣ: Αν έχει μπελάδες με την Ακτοφυλακή... θα αργήσει να ξεμπλέξει. Αυτός ο Χάρι..., καλό παιδί αλλά μιαν άσπρη μέρα δεν έχει δει. Όλο μπερδέματα...

ΣΕΜΠ: Πού τους ζετρουπώνει ο κύριος Έρνι;

ΤΖΟΣ: Εγώ σου λέω τον ζετρουπώνουν αυτοί.

ΚΑΘΡΙΝ (απογοητευμένη): Κρίμα!... Τού είχα φέρει ωραία πράγματα.

Κοιτάζει απογοητευμένη τα χειρόγραφα που έχει φέρει.

ΤΖΟΣ : Μου επιτρέπετε, κυρία Κάθριν; *(Παίρνει από τα χέρια της τα χαρτιά και αρχίζει να διαβάζει.)*

«Ξέρετε, άρχαγε, πως είναι εκεί κάτω στην Αβάνα τα ξημερώματα, όταν οι αλήτες κοιμούνται ακόμα, με την πλάτη ακουμπισμένη στους τοίχους των κτηρίων, προτού ακόμα σκάσουν μύτη τα κάρρα που μοιράζουν πάγο στα μπάρα;
»

Γυρίζει και την κοιτάζει λέγοντας: Ατμοσφαιρικό! Και συνεχίζει να διαβάζει:

«Ε, λοιπόν, εμείς, καθώς περνούσαμε από την πλατεία για να πάμε από την αποβάθρα στο καφενείο *La Perla* να πιούμε καφέ, συναντήσαμε μόνο ένα ζητιάνο ξύπνιο, που έπινε νερό απ' το σιντριβάνι. Όταν, όμως μπήκαμε στο καφενείο και καθίσαμε, ήταν ήδη και οι τρεις τους εκεί και μάς περίμεναν».

ΚΑΘΡΙΝ: Πώς σου φαίνεται;

ΕΡΝΕΣΤ: Τι τίτλο θα έχει;

ΚΑΘΡΙΝ: «Να έχεις και να μην έχεις»

ΤΖΟΣ: Ωραίος τίτλος!

Η Κάθριν πίνει το νταϊκίρι της.

ΤΖΟΣ: Επομένως θα μού τ'αφήσετε.

ΚΑΘΡΙΝ: Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς.

ΤΖΟΣ: Μόλις έρθει θα τού τα δώσω, κυρία Κάθριν. Μείνετε ήσυχη.

ΚΑΘΡΙΝ: Θα σου εκμυστηρευθώ κάτι, Τζος. «Κάθριν» με ονόμασε εκείνος. Για να κρυφτεί.

ΤΖΟΣ: Από ποιόν να κρυφτεί;

ΚΑΘΡΙΝ: Απ' τον εαυτό του. Αυτό είναι το αστείο. Το αναφερόμενο πρόσωπο ποτέ δεν ξεγελιέται.

Μικρή παύση, κατά την οποία ο Τζος την κοιτάζει αμήχανα και ερωτηματικά.

ΚΑΘΡΙΝ: Επιτυχημένο βέβαια, αφού Κάθριν-Κατερίνα σημαίνει καθαρή. Το πραγματικό μου όνομα ήταν Ανιές. Αγνή.

ΤΖΟΣ *(σκεπτικός)* : Ανιές... είχε πει πως έλεγαν την νοσοκόμα...

ΚΑΘΡΙΝ: Ακριβώς. Δεν έχεις δει το βιβλίο που έχω πάντα μαζί μου; *(το έχει αφήσει πάνω στο τραπέζι. Το σηκώνει και τού το δείχνει.)*

ΤΖΟΣ: «Αποχαιρετισμός στα Όπλα». Ανιές έλεγαν την πραγματική νοσοκόμα που γνώρισε στον πόλεμο. Για αυτήν έγραψε το βιβλίο. Άρα για εσάς; *(το τελευταίο το προφέρει με έκπληξη).*

ΚΑΘΡΙΝ: Σου έχει πει πολλά λοιπόν.

ΤΖΟΣ: Στον μπάρμαν όλοι λένε πολλά. Και κυρίως τα προσωπικά τους. Θέλετε να σας αποκαλώ «Ανιές»;

ΚΑΘΡΙΝ: Όχι. Θέλω μόνο να το ξέρεις. Αφότου κυκλοφόρησε το βιβλίο είμαι η Κάθριν. Για πάντα.

ΤΖΟΣ: Πάντως μια φορά..., μετά από μια δεκαριά μοχίτος, τον άκουσα να λέει πως μετάνιωσε που πέθανε την Κάθριν στο βιβλίο.

ΚΑΘΡΙΝ: Καλύτερα να μετάνιωने για όσα κάνει τώρα. Μετά από τόσους όρκους που δώσαμε...

ΤΖΟΣ: Ήταν συγκινητικό φινάλε.

ΚΑΘΡΙΝ: Κάθε ιστορία χτίζει το φινάλε της. Δεν μπορεί να οδηγήσει κάπου αλλού.

Πάρε, να το διαβάσουμε μαζί, Τζος.

Τού δίνει το βιβλίο ανοιγμένο στην τελευταία σελίδα και παίζουν τον διάλογο.

ΚΑΘΡΙΝ: *(Διαβάζει απ' το βιβλίο, δείχνοντάς του με το δάχτυλο)* : «Δεν θα κάνεις με άλλα κορίτσια αυτά που κάναμε μαζί. Ούτε θα τούς λες τα ίδια πράγματα. Σύμφωνοι;» Τι απάντησε;

ΤΖΟΣ *(διαβάζει)*: «Ποτέ.»

ΚΑΘΡΙΝ *(διαβάζει δείχνοντας)* : «Θέλω πάντως να έχεις κορίτσια.» Τι είπε;

ΤΖΟΣ *(διαβάζει)*: «Δεν θέλω εγώ.»

Πίνει το νταϊκρί της με ύφος θλιμμένο.

ΚΑΘΡΙΝ: Αντί για αυτά ξέρω τι κάνει. Παντρεύτηκε την Χάντλι και την Πωλιν κι ετοιμάζεται τώρα για την Ισπανία με μια δημοσιογράφο.

ΤΖΟΣ *(κάνει μια γκριμάτσα αμηχανίας, σα να θέλει να απολογηθεί για λογαριασμό του Έρνι)*: ...

ΚΑΘΡΙΝ: Ξέρεις σε ποιο σημείο βρισκόμαστε τώρα, Τζος; Στο σημείο που εγώ έχω ζωντανέψει κι ο Έρνι έχει πεθάνει. *(Στο άκουσμα της λέξης ο Τζος τινάζεται)*. Έχει ξοφλήσει ως συγγραφέας. Πάτησε ιερούς όρκους, τι περίμενες; Τώρα γράφω εγώ για λογαριασμό του.

ΤΖΟΣ: Μα εκδίδει.... Εκδίδονται βιβλία με το όνομά του.

ΚΑΘΡΙΝ: Ποιος έχει αντίρρηση; Πώς εκείνος *(τού δείχνει τα χειρόγραφα)* ... είμαι εγώ;

Ο Τζος τήν κοιτάζει έκπληκτος.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ
ΣΤΗΝ ΑΠΟΒΑΘΡΑ
ΨΑΡΑΔΕΣ (Γέρος α' μέρος)

Στην αποβάθρα του Κοχιμάρ όπου αράζει το φαράδικο σκάφος του Χεμινγκουέι (που λέγεται Πιλάρ), ο ψαράς βοηθός του ονόματι Γκρέγκορυ Φουέντες μιλάει με άλλους ψαράδες.

Μια μπίντα και δίπλα δυο ψαράδες ξυπόλυτοι. Ηλιοκαμένοι. Φορούν παλιά ψάθινα καπέλα και φθαρμένα ρούχα. Τα χέρια τους μαυρισμένα. Ξεμπλέκουν και δένουν σκοινιά. Μετά από λίγο ένας από αυτούς θα ασχοληθεί με ένα καλάθι που περιέχει δολώματα. Κοιτάζουν στο βάθος προς το πέλαγος (ίσως βίντεο με απεικόνιση μιας θάλασσας στην οθόνη, ή κρεμασμένη μια μεγάλη θαλασσογραφία).

ΓΚΡΕΓΚ (κοιτώντας μακριά στο πέλαγος): Πήγε σε άλλη βάρκα ο μικρός. Τον έστειλε ο πατέρας του.

ΡΟΤΖΕΛΙΟ: Για τον Μανολό λες;

ΓΚΡΕΓΚ: Ναι.

ΡΟΤΖΕΛΙΟ: Καλά έκανε. Αφού ο γέρος... σαλάο. *(κάνει με το χέρι μια κίνηση εννοώντας ξοφλημένος)*

ΓΚΡΕΓΚ: Σαλάο ο δόλιος. Άτυχος. Κοίτα *(δείχνει στη θάλασσα)*, ξανοίγεται τώρα μόνος του.

ΡΟΤΖΕΛΙΟ: Βγαίνει και ξαναβγαίνει χωρίς να πιάνει τίποτα.

ΓΚΡΕΓΚ: Μόνο τα πανιά τρυπάει και τίποτα άλλο.

ΡΟΤΖΕΛΙΟ: Τα μπάλωσε χτες με αλευροσάκκια. Τον είδα κάτω στον όρμο...

ΓΚΡΕΓΚ: Είναι περήφανος ο μπαγάσας.

ΡΟΤΖΕΛΙΟ: Πάει προς το Μεγάλο Πηγάδι *(κοιτώντας προς τα κει ανήσυχος)*.

ΓΚΡΕΓΚ: Τις ξέρει τις ρουφήχτρες αυτός, δεν έχει ανάγκη. Όταν είσαι γέρος βασίζεσαι στα κόλπα. **Μόνο** με κόλπα τα καταφέρνεις.

ΡΟΤΖΕΛΙΟ: Τελειώνω με τα δολώματα. Θα 'ρθεις μετά στην Ταράτσα;

ΓΚΡΕΓΚ: Ναι. Πες στον Πετρίκο να κρατήσει μια στιφάδο για μένα. Και τηγανητές μπανάνες.

ΡΟΤΖΕΛΙΟ: Τι έμαθες για το ματς;

ΓΚΡΕΓΚ: Το Μπρούκλιν παίζει με Φιλαδέλφεια.

ΡΟΤΖΕΛΙΟ: Θα 'ναι καλός αγώνας.

ΓΚΡΕΓΚ: Σίγουρα. Ο Ντιμάτζιο ξαναβρήκε την φόρμα του.

ΡΟΤΖΕΛΙΟ: Εμένα μού αρέσουν οι κατεβασιές του Σάιςλερ.

ΓΚΡΕΓΚ: Σαν τον Ντιμάτζιο κανείς.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ
ΣΤΟ ΜΠΑΡ «Η ΠΕΡΛΑ» (Χάρι α' μέρος)

*Λόγω της γρήγορης εναλλαγής σκηνών προτείνεται διαχωρισμός σκηνής
 αριστερά σε αποβάθρα με ψαράδες & δεξιά σε μπαρ.
 Να φωτίζεται τότε το ένα μισό και τότε το άλλο.*

*Πολλά καφάρια με μπίρες Τροπικάλ.
 Ο Χάρι Μόργκαν κλείνει δουλειά με κάποιον (Αφορά μεταφορά λαθρομεταναστών με
 το καΐκι του.).*

ΣΙΝΓΚ: Είσαι ο Χάρι Μόργκαν;

ΧΑΡΙ : Ναι.

ΣΙΝΓΚ(του δίνει το χέρι): Χαίρω πολύ. Σίνγκ. (Σκύβει και του λέει κάτι στο αυτί.)

ΧΑΡΙ: Δύσκολο.

ΣΙΝΓΚ: Πενήντα δολάρια για τον καθένα.

ΧΑΡΙ: Είναι λίγα.

ΣΙΝΓΚ: Δώδεκα άτομα!

ΧΑΡΙ: Λίγα.

ΣΙΝΓΚ: Εβδομήντα.

ΧΑΡΙ: Ρισκάρω το καΐκι μου, κύριε Σίνγκ. Και το καΐκι είναι η ζωή μου.

ΣΙΝΓΚ: Με τα λεφτά θα αγοράσεις άλλο.

ΧΑΡΙ: Όχι, αν είμαι στη φυλακή.

ΣΙΝΓΚ: Εβδομήντα πέντε.

ΧΑΡΙ: Πρέπει να πληρωθεί και ο βοηθός.

ΣΙΝΓΚ: Σε τι χρειάζεται ο βοηθός;

Ο Χάρι γυρνάει και ρωτάει τον μπάρμαν.

ΧΑΡΙ: Πού είναι ο Έντι;

ΜΠΑΡΜΑΝ: Βρήκε μεροκάματο στις αποβάθρες. Θα 'ρθει σε λίγο. (Μικρή
 παύση). Αλλά δεν λέει να ξεκόψει απ' τις βρωμοδουλειές... Είναι κάποιοι τύποι
 απέξω που τον περιμένουν.

ΧΑΡΙ(κοιτώντας προς τα έξω): Ποιοί είναι;

ΣΙΝΓΚ: 'Ασε τον βοηθό. Θα μάς μπλέξει.

Ακούγεται απέξω πυροβολισμός.

Αυτός που είναι δίπλα στην τζαμαρία κάνει αναμετάδοση από όσα βλέπει:

-Μια Ford σταμάτησε απέναντι. Στο Κιούναρντ μπαρ. Δυό τύποι, ένας νέγρος με Τόμιγκαν.

Ακούγεται δεύτερος πυροβολισμός.

-Πέτυχαν τον σοφέρ, ένας λευκός με Λούγκερ.

Ακούγεται τρίτος πυροβολισμός.

-Ο νέγρος με το Τόμιγκαν τον πέτυχε στην κοιλιά. Κατεβαίνει ένας από το αυτοκίνητο. Κρατάει Τόμσον.

Ακούγονται 2-3 ήχοι πυροβολισμών. Έπειτα ένα αυτοκίνητο που ξεκινά. Μετά ηρεμεί η ατμόσφαιρα. Ο μπάρμαν δυναμώνει ελαφρώς την μουσική.

Ο Έντι μπήκε μέσα βιαστικά κατά την διάρκεια των πυροβολισμών πλησιάζει τον Χάρι. Ο Σινγκ έχει απομακρυνθεί και πίνει πιο κει.

ΧΑΡΙ: Έτσι και μιλήσεις... ξέρεις τι μπορώ να κάνω. Το έχουμε πει.

ΕΝΤΙ: Δεν είμαι ρουφιάνος, Χάρι. Κι εσύ ξέρω, τα χουμε πει... έχεις κοχόνες. (=αρχίδια).

ΕΝΤΙ: Τον εμπιστεύεσαι τον τύπο;

ΧΑΡΙ: Μόνο αν τον εμπιστευτώ θα το μάθω.

ΕΝΤΙ (*κοιτώντας έξω*): Είναι ρίσκο, Χάρι... Για δες το σκάφος του γερο Γουίλι. Περνάει απ' την προβλήτα και το φρούριο. Μάλλον τραβάει για Μπόκα Γκράντε.

ΧΑΡΙ: Ποιος ξέρει τι δουλειά ετοιμάζει...

ΕΝΤΙ: Φαίνεται μόνος του. Ο Αλ δεν είναι μαζί του;

ΜΠΑΡΜΑΝ: Ο Αλ σκάβει υπονόμους για την Πρόνοια. Ξηλώνει τις γραμμές του τραμ.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΤΗ ΡΕΣΕΨΙΟΝ (ΚΑΘΡΙΝ β' μέρος)

Ο Σεμπ σε χαρούμενη διάθεση (ελαφρώς πιωμένος) προσπαθεί να συνοδέψει με ακομπανιαμένα στο πιάνο τα λόγια από ένα ποίημα του Roberto Manzano. Γίνεται φανερό πως παραλείπει λόγια γιατί δεν τα θυμάται.

ΣΕΜΠ: Σαβάνα,

Πατρίδα των ματιών μου,

Ξέγνοιαστη λάμψη, σαβάνα,

Σπαρτοτόποι και θάμνα.

Αργιλόχωμα σκισμένο...

Μπαίνει η Κάθριν.

ΣΕΜΠ: Σαβάνες τις πατρίδας μου,....

Οι πιο σεμνές του ανθρώπου
που ξεχερσώνει και δεντροφυτεύει
Λιόφωτοι αγρότες,
βούκεντρα δοξασμένα
Σαβάνες της πατρίδας μου...

ΚΑΘΡΙΝ (*ρωτάει τον Τζος*): Τι στίχοι είναι αυτοί;

ΤΖΟΣ: Roberto Manzano, κουβανός ποιητής.

ΣΕΜΠ: Στην καρδιά μου

Ριζώνουν και φυτεύουν

Νησιά με φοινικιές

Οι νεκροί.

[Μετάφραση: Αντώνη Στεμνή, 26 Κουβανοί

Ποιητές 1982, εκδ. Αντιπαράλληλα]

Ο Σεμπ σηκώνεται απ' το πιάνο και πλησιάζει την Κάθριν.

ΣΕΜΠ: Αχ, κυρία Κάθριν ! Δεν είναι σε θέση ο κύριος Έρνι... Τον βάλαμε για ύπνο.

ΚΑΘΡΙΝ (*ανήσυχη*) : Τι τρέχει, Τζος;

ΤΖΟΣ: Τα έτσουξε λίγο παραπάνω. Δεν είναι μια ώρα που τον ανεβάσαμε πάνω.

ΣΕΜΠ: Έπεσε βαρύς σαν κούτσουρο στο κρεβάτι.

ΤΖΟΣ: Πρέπει να τον αφήσουμε να κοιμηθεί.

ΚΑΘΡΙΝ: Μα... έχω φέρει...

ΤΖΟΣ: Θα τα αφήσετε σε μένα ό,τι φέρατε. Το έχουμε ξανακάνει.

ΚΑΘΡΙΝ (*απογοητευμένη*): Ήπια πολύ; ... Και ήθελα τόσο να τον δω... Είναι αλλιώς όταν τον συναντώ.

ΤΖΟΣ: Ήταν πολύ εκνευρισμένος. Τον ενοχλεί που δεν μπορεί να γράψει.

ΚΑΘΡΙΝ: Καταλαβαίνω.... Και ξέσπασε στο ποτό.

ΤΖΟΣ: Μετά από δώδεκα ντάκιρι το ξεφούρνισε: Ήσασταν νοσοκόμα. Κι έπρεπε να το φανταστεί. Ξέρετε ανατομία... Με κάποια μυστήρια διαδικασία, είπε, φάγατε την καρδιά και το μυαλό του, ώστε να γράφετε τώρα όσα θα έγραφε εκείνος... Ήταν πολύ χάλια, σάς λέω.

ΚΑΘΡΙΝ (*ταραγμένη*): Μοιάζω εγώ για ανθρωποφάγος;

ΤΖΟΣ: Δεν θα το έλεγα.

ΣΕΜΠ: Καθόλου.

ΚΑΘΡΙΝ (την πιάνουν τα κλάματα): Εγώ που ήμουν η ψυχή της ψυχής του; Κλαίει, βγάζει μαντήλι, ακουμπάει τα χέρια στο τραπέζι και σκύβει το κεφάλι της μέσα τους κλαίγοντας. Εκείνοι έρχονται πάνω της και την ακουμπούν παρηγορητικά στην πλάτη.

ΤΖΟΣ: Στενοχωριέται που δεν μπορεί να γράψει.

ΚΑΘΡΙΝ (με το μαντήλι στο χέρι): Μήπως δεν τού φέρνω κάθε Τρίτη τα χειρόγραφα;

ΤΖΟΣ: Είπε πως δεν μπορεί να συνεχιστεί αυτό. Πως δεν γίνεται να ζήσει έτσι.

ΚΑΘΡΙΝ: Γιατί; Απλές αντικαταστάσεις. Όταν σκοτώνεται ο ήρωας θριαμβεύει ο συγγραφέας. Όταν πεθαίνει ο συγγραφέας ζει ο ήρωας.

ΣΕΜΠ: Πώς το είπατε αυτό;

ΚΑΘΡΙΝ: Δώσαμε όρκους κι υποσχέσεις αγάπης αιώνιας στο βιβλίο. Γράφω για λογαριασμό του τα έξοχα έργα που θα τον δοξάσουν. Είμαι φύλακας των όρκων. Ας επιδοθεί σε όσες περιπέτειες θέλει, ας κάνει ταξίδια, ας παντρευτεί τη μια μετά την άλλη... Αλλά το γράψιμο των βιωμάτων του το έχω αναλάβει εγώ.

ΤΖΟΣ: Πώς θα γίνεται αυτό;

ΚΑΘΡΙΝ: Λειτουργούμε σαν ένα.

ΤΖΟΣ: Πάντως... Με όλη την εκτίμηση που σας έχω κυρία Κάθριν, δεν γίνεται να γράψετε όπως θα έγραφε ένας άντρας. Έχει άλλη οπτική.

ΚΑΘΡΙΝ: Αφού είμαι κομμάτι απ' την ψυχή του. Γνωρίζω τι τόν απασχολεί κάθε στιγμή. Αυτός με έκανε υπαρκτή. Βγήκα από μέσα του. Απ' το μεδούλι του.

ΤΖΟΣ: Μα η Ανιές είναι υπαρκτό πρόσωπο. Υπάρχει στην πραγματικότητα. Η Ανιές φον Κουρόφσκι. Από αυτήν εμπνεύστηκε την Κάθριν..., εσάς.

ΚΑΘΡΙΝ: Υπάρχουν, Τζος, πολύ περίεργες συμπτώσεις. Ξέρεις άραγε...;

Αλλά πώς να το ξέρεις εσύ από τώρα; Ξέρεις πως **στα αλήθεια** η **πραγματική** Ανιές φον Κουρόφσκι θα πεθάνει πολλά χρόνια μετά, το 1984, σε βαθεία γεράματα **αλλά θα διαλέξει** για τον θάνατό της την 25η Νοεμβρίου, την ημέρα που θανατώθηκε και γιορτάζεται η Saint Catherine; Τόσο πολύ ταυτίστηκε με το όνομά της στο βιβλίο. Σού φαίνεται απίστευτο; Σού φαίνεται άσχετο; Κι όμως... Η σχέση ανάμεσα στον ήρωα και τον συγγραφέα είναι **πολύ βαθύς δεσμός**.

Τα τελευταία λόγια της αφήνουν μια αμηχανία. Τότε ο Σέμπ πιάνει από τον πάγκο του ένα μπόλακι να της προσφέρει καραμέλες.

Όμως ο Τζος πετιέται και δεν τον αφήνει.

ΤΖΟΣ: Καλύτερα να κεράσουμε ένα φλαν ντε ουέβος την κυρία Κάθριν, Σεμπ.

Ο Τζος αφήνει το πιατάκι με το γλυκό (που είναι σαν κρέμα καραμελέ) πάνω στον πάγκο. Ο Σεμπ τής το πηγαίνει και κοντοστέκεται λίγο πριν καθίσει στην καρέκλα του διπλανού τραπεζιού για να τής πιάσει κουβέντα.

ΣΕΜΠ: Είναι σε όλα του εκρηκτικός. Πίνει, ξεφαντώνει, ψαρεύει, πυγμαχεί, κυνηγάει... και αναρωτιέμαι τι τον απασχολεί πιο πολύ;

ΚΑΘΡΙΝ (σιγανά και εμπιστευτικά): Η απώλεια, η αγωνία του τέλους.

ΣΕΜΠ: Ενώ σκοτώνει ζώα στο κυνήγι, στο σαφάρι και πάει σε πολέμους και ταυρομαχίες...;

ΚΑΘΡΙΝ: Γι αυτό με πέθανε κι εμένα στο βιβλίο.

ΣΕΜΠ: Γιατί; Αφού αγαπιόσασταν...

ΚΑΘΡΙΝ: Για να σταθεί απ' την άλλη πλευρά. Να κοιτάζει προς τη ζωή από την μεριά του θανάτου. Ο θάνατος τον απασχολεί. Τον πλησιάζει από παντού. Κάποτε θα βρει τρόπο να τού ξεφύγει, να τού την σκάσει όπως ο πατέρας του. Τον στοιχειώνουν πολλά.

ΤΖΟΣ: Εγώ νομίζω πως η ελευθερία είναι το θέμα του. Τον ενοχλεί πολύ η αιχμαλωσία. Οι συνθήκες που οδηγούν στη συναισθηματική αιχμαλωσία ενός άντρα.

ΣΕΜΠ: Κι εγώ. Βλέπω την ευαίσθητη πλευρά ενός δυνατού άντρα. Που οι συνθήκες και η ζωή τον γονατίζουν στο τέλος.

ΚΑΘΡΙΝ: Ε, φυσικά! Στο τέλος η ζωή θα νικήσει και τον πιο ισχυρό. Οι νίκες είναι παροδικές στιγμές.

Μικρή παύση.

ΤΖΟΣ: Έτσι όπως κυνηγάει τις εμπειρίες ο Έρνι, με αυτό τον ξέφρενο ρυθμό... μού θυμίζει τον εθνικό μας ποιητή, τον Χοσέ Μαρτί, που έλεγε: *Ο καλύτερος τρόπος να πεις κάτι είναι να το κάνεις.*

Η Κάθριν, σα να πεισμώνει λίγο, κοιτάζει τον φάκελο που έφερε με τα χειρόγραφα. Τον ανοίγει, τα φυλλομετράει και τα ακουμπάει στον πάγκο του Τζος.

ΚΑΘΡΙΝ: Εγώ πάντως το έγραψα, Τζος. Εδώ στο τέλος του «Να έχεις και να μην έχεις».

Ανοίγει σε μια σελίδα και του διαβάζει.

ΚΑΘΡΙΝ: «Έλεγε ότι ποτέ άλλοτε **δεν είχε άλλη σαν εμένα** και ξέρω ότι δεν υπήρχαν άντρες σαν εκείνον».

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ
ΣΤΗΝ ΑΠΟΒΑΘΡΑ
ΨΑΡΑΔΕΣ (Γέρος β' μέρος)

Οι προηγούμενοι ψαράδες μαζί με έναν ακόμα. Κάθονται σε άδεια κασόνια μπίρας. Μεταφέρουν άδεια καφάσια για να τα φορτώσουν στο ψαράδικο καϊκι.

ΓΚΡΕΓΚ: Πάλι λεβάντες!

ΡΟΤΖΕΛΙΟ: Φουσκοθαλασσιά.

ΓΚΡΕΓΚ: Δεν βγαίνουμε, μάγκες! Μόνο να δούμε αν γύρισε ο γέρος. Τι το 'θελε να ξανοιχτεί;

Πλησιάζει και ο τρίτος.

ΧΟΣΕ: Πού πάτε με τέτοιο καιρό;

ΓΚΡΕΓΚ: Στο λιμανάκι. Να δούμε αν γύρισε ο γέρος.

ΡΟΤΖΕΛΙΟ: Πάνε μέρες που βγήκε. Να ειδοποιήσουμε καταδιωκτικό;

ΧΟΣΕ: Ξανοίχτηκε πολύ. Την προκαλεί την τύχη του.

Πλησιάζει ένας ακόμα ψαράς.

ΠΕΠΕ: Απ' το λιμανάκι έρχομαι. Δεμένη η βάρκα του. Γύρισε. Αλλά πάτε κοντά να δείτε τι έχει δεμένο στη μπάντα. Πάρε σπάγκο, Χοσέ, να μετρήσεις.

ΧΟΣΕ: Τι να μετρήσω;

ΠΕΠΕ: Έναν σκελετό τεράστιο, πώς το 'πιασε πανάθεμά τον; Μπορούσε να τον τουμπάρει τέτοιο ψάρι. Ίσαμε 18 πόδια μήκρος.

ΧΟΣΕ: Τι ψάρι;

ΠΕΠΕ: Άσπρη ραχοκοκαλιά. Τεράστια ουρά. Ξιφιός!

ΧΟΣΕ: Με το καρυδότσουφλο;

ΡΟΤΖΕΛΙΟ: Μυστήριο πράγμα η τύχη.

ΓΚΡΕΓΚ: Η τύχη έρχεται με λογίων λογίων φάτσες. Ποιος μπορεί να την γνωρίσει;

ΡΟΤΖΕΛΙΟ: Σωστά. Σού έρχεται μια τύχη καταλήγει ατυχία. Σού 'ρχεται ατυχία καταλήγει τυχερή.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ
ΣΤΟ ΜΠΑΡ (Χάρι β' μέρος)

Βράδυ. Ο Γκρεγκ ρωτάει τον Ροτζέλιο που είναι ακουμπισμένος στην ξύλινη μπάρα μπροστά στο τζάμι.

ΓΚΡΕΓΚ: Βλέπεις τίποτα στο λιμάνι;

ΡΟΤΖΕΛΙΟ: *(παρατηρώντας)* : Την Κέρμαθ του Χάρι Μόργκαν. Ξανοίγεται δίπλα στο εγγλέζικο φορτηγό που φόρτωσε ζάχαρη. Περνάει μπροστά απ' το Νασιονάλ. Δίπλα σε μια σκούνα απ' αυτές που φορτώνουν γκουάβα στο ποτάμι.

ΓΚΡΕΓΚ *(στον μπάρμαν)* : Δώσε μια μπίρα, Μάρτιν.

ΡΟΤΖΕΛΙΟ: Μόνο το φως της πυξίδας έχει αναμμένο, τα φώτα πορείας σβηστά.

Στρίβει ανατολικά.Αναβόσβησε φώτα πορείας, μια κόκκινο, μια πράσινο.

ΓΚΡΕΓΚ: Σινιάλο. ... Σε ποιόν; *(Πλησιάζει να δει κι εκείνος απ' το τζάμι)*.

ΡΟΤΖΕΛΙΟ: Κάνει μανούβρα. Δες! Εκεί! Μια βάρκα με κουπιά βγαίνει απ' τον όρμο.

ΧΟΣΕ: Έβαλε ενενήντα γαλόνια στην αποβάθρα του Στάνταρ Όιλ το απόγευμα. Γέμισε και τα δυό ρεζερβουάρ.

ΡΟΤΖΕΛΙΟ: Θα 'κανε καλή συμφωνία.

ΓΚΡΕΓΚ: Έδωσε μετρητά;

ΧΟΣΕ: Ναι.

ΓΚΡΕΓΚ: Θα πήρε προκαταβολή.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ ΣΤΗ ΡΕΣΕΨΙΟΝ (ΚΑΘΡΙΝ γ'μέρος)

Ο Τζος και ο Σεμπ διαβάζουν απορροφημένοι διάφορες εφημερίδες. Κλείνουν τη μια ανοίγουν την άλλη.

ΣΕΜΠ: Λες να βρω καμιά καλή έκτακτη δουλίτσα;

ΤΖΟΣ: Όλο και κάτι θα βρεθεί. Να 'χεις τα μάτια σου ανοιχτά.

ΣΕΜΠ: Φέρνουν βέβαια τους δικούς τους. Κουστωδίες μουσικών...

ΤΖΟΣ: Πώς αλλιώς; Αφού θα τραγουδήσει ο Φράνκι...

ΣΕΜΠ: Χίλια δολάρια τη βραδιά καθαρίζει στο Τροπικάνα.

ΤΖΟΣ: Χίλια; Πάλι καλά. Σινάτρα είναι αυτός!. ...Είδες; Ο Λάνσκι άτυπος υπουργός χαρτοπαιξίας.

ΣΕΜΠ: Με ετήσιο μισθό 25.000 δολάρια!

ΤΖΟΣ : Τού έδωσε ο Μπατίστα τον έλεγχο υποδρομιών και καζίνο.

ΣΕΜΠ: Λένε πως έχει σχέσεις με την ιταλική μαφία.

ΤΖΟΣ: Δεν θα έχει; Αφού φυγαδεύει όλα τα κέρδη στην Ελβετία.

ΣΕΜΠ (*ειρωνικά*): Και μετά λένε στην αγορά πως τάχα ο Λάντσι δεν έχει δικά του χρήματα. Έχει δικούς του ανθρώπους.

ΤΖΟΣ: Διάβασε εδώ! (*τού δίνει την εφημερίδα*). Θέλει να φτιάξει καζίνο μες στο Νασιονάλ και μια πτέρυγα με πολυτελείς σουίτες για τους σημαντικούς παίκτες.

ΣΕΜΠ: Σημαντικοί παίκτες ... σα να λέμε ...πολιτικοί, διπλωμάτες, κρατικοί υπάλληλοι και το Χόλυγουντ.

ΤΖΟΣ: Ξέχασες την ελίτ του οργανωμένου εγκλήματος.

ΣΕΜΠ: Άκουσα πως θα βάλει μάνατζερ στο Νασιονάλ τον Τζέικ, τον αδερφό του.

Μπαίνει η Κάθριν.

ΚΑΘΡΙΝ: Καλησπέρα! Τι διαβάζετε σε όλες αυτές τις εφημερίδες;

ΤΖΟΣ: Καλησπέρα κυρία Κάθριν! Διοργανώνουν συνέδριο για επενδύσεις στη νέα κερδοφορία της Αβάνας. Θα μαζευτεί όλος ο καλός αμερικάνικος κόσμος και υπόκοσμος. Και εξαιρετική διασκέδαση με Φράνκ Σινάτρα.

ΚΑΘΡΙΝ: Πού όλα αυτά;

ΣΕΜΠ: Στο Νασιονάλ.

ΚΑΘΡΙΝ: Πανέμορφο κτίσμα!

ΤΖΟΣ: Ναι. Εγκαινιάστηκε με μεγάλο πάρτυ το '30.

ΚΑΘΡΙΝ: Διάβασα αναλυτικά για την αρχιτεκτονική του. Συνδυάζει Αρτ Ντεκό, αραβικές επιρροές, νεοκλασικά, νεοαποικιακά, ισπανομαυριτάνικα χαρακτηριστικά και παλιό καλιφορνέζικο στυλ.

ΣΕΜΠ: Τα βάλαν όλα δηλαδή! Δεν έμεινε τίποτα απέξω.

ΤΖΟΣ: Ζούμε στην εποχή της υπερβολής! (*μικρή παύση*). Η Αμερική είναι λαίμαργη και η πείνα της ακόρεστη. Αυτό έλεγε ο Χοσέ Μαρτί.

Ο Τζος σερβίρει ποτό στην Κάθριν και με την παρουσία της αλλάζει διάθεση και μιλάει πιο ήρεμα.

ΤΖΟΣ: Μια μέρα που σας περιμέναμε να έρθετε ο Έρνι αναρωτιόταν γιατί διαλέξατε να τον συναντήσετε εδώ; Η Βενετία, το Παρίσι, η Γένοβα θα ταίριαζαν καλύτερα στη ρομαντική σας φύση. Ή το Μιλάνο, εκεί που γνωριστήκατε. ...Με την Ανιές, εννοώ.

ΚΑΘΡΙΝ: Η Κούβα ταιριάζει στη δική του φύση. Μόνο εδώ μπορεί να ζήσει. Για αυτό είμαι κι εγώ εδώ. Με φυλάκισε σε ένα βιβλίο και τον ακολουθώ.

Η Κάθριν κοιτάζει αφηρημένα έξω από το παράθυρο. Μια σκιά περνάει βιαστικά από ψηλά.

ΚΑΘΡΙΝ: Έχει πολλούς γύπες το νησί σας. Κάθε τόσο βλέπω μια μαύρη διαγώνιο να διασχίζει τον ουρανό.

ΤΖΟΣ: Είναι γύπες καθαρές. Με κόκκινο κεφάλι.

ΚΑΘΡΙΝ: Γι αυτό είναι το κατάλληλο μέρος εδώ. Ο γύπας τρέφεται με παρελθόν. Δεν είναι τόσο κακό, όσο ακούγεται. Το μέλλον πάντα τρέφεται με παρελθόν.

ΤΖΟΣ: Ισχύει.

Μικρή παύση.

ΚΑΘΡΙΝ: Ο Έρνι περνάει καλά εδώ.

ΤΖΟΣ: Είναι μια φιλόξενη πατρίδα. «Άνθρωπος χωρίς πατρίδα είναι σαν δέντρο στη θάλασσα.» Χοσέ Μαρτί.

ΚΑΘΡΙΝ: Αυτό το νησί είναι ευλογημένο. Υπάρχουν πόλεις ανοιχτές και πόλεις κλειστές. Εδώ ανοίγει η ψυχή σου. ΗΑ-VA-NA: πόλη με τρία φωνήεντα ανοιχτά. Σαν πανιά φουσκωμένα. Ορθάνοιχτα στους ανέμους της ιστορίας της. *(Γυρνώντας προς τον Σεμπ)* Δεν αισθάνεσαι κάτι παράξενο στα περάσματα του αέρα; Έτσι όπως σηκώνεται και πέφτει αναπάντεχα;

ΣΕΜΠ: Εγώ τι να αισθανθώ; Εγώ γεννήθηκα εδώ. Πάντα έτσι ήταν. Εσείς όμως που είστε τόσο αέρινη... κάτι θα ξέρετε. Είναι σα να σας φέρνει εδώ ο αέρας.

ΚΑΘΡΙΝ: Με έφερε ένα ταξί.

ΣΕΜΠ: Δεν ξέρουμε ούτε πού μένετε.

Μια ακτίνα απογευματινού ήλιου περνάει μέσα από τα παντζούρια και τρεμοπαίζει στο πάτωμα.

ΚΑΘΡΙΝ: Είναι πολύ γλυκό απόγευμα.

ΣΕΜΠ: Κρίμα που δεν είναι εδώ ο Έρνι.

ΚΑΘΡΙΝ *(νοσταλγικά)*: Με βρήκε με τα λευκά της νοσοκόμας. Με την τρυφερότητα της αφοσίωσης. Όπως με ήθελε να είμαι. Καρτερική. Όπως με περιέγραψε.

Μικρή παύση.

ΚΑΘΡΙΝ: Έχετε προσέξει πως σε καμιά άλλη πόλη δεν βλέπεις τόσο συχνά έναν μοναχικό άνθρωπο στο παράθυρο ή στο μπαλκόνι να κοιτάζει τον δρόμο;

Οι ακτίνες παίζουν, πέφτουν πάνω τους.

ΤΖΟΣ: Ραϊμόν, γείρε τα πατζούρια. Να μην ενοχλεί ο ήλιος τον κόσμο.

ΚΑΘΡΙΝ: Μεγάλα ξύλινα παντζούρια που βγάζουν στο δρόμο! Κάτι μπαίνει και κάτι βγαίνει ταυτόχρονα. Τι ωραίο ξενοδοχείο που βρήκε ο Έρνι!

ΤΖΟΣ: Το είπε και στον δημοσιογράφο τις προάλλες, πως το ξενοδοχείο AMBOS MUNDOS είναι πολύ καλό μέρος για γράψιμο. Μας έκανε διαφήμιση.

ΚΑΘΡΙΝ: *(κοιτώντας τα παντζούρια)*: Μισάνοιχτα παντζούρια. Να μπαίνει ο ένας κόσμος να βγαίνει ο άλλος.

ΣΕΜΠ: Ποιός είναι ο ένας και ποιός ο άλλος;

ΚΑΘΡΙΝ: Ο μέσα και ο έξω. Ο πάνω και ο κάτω; Ο φανερός και ο κρυμμένος;

ΣΕΜΠ: Μπορεί ο ελεύθερος και ο σκλαβωμένος.

ΤΖΟΣ: Της μέρας και της νύχτας.

ΚΑΘΡΙΝ: Των θεατών και των πρωταγωνιστών. Πάντως οι δύο κόσμοι λειτουργούν μαζί. Συμπληρωματικά.

ΤΖΟΣ: Σίγουρα! Σκεφτείτε μόνο πως αυτό που το πρωί είναι σωστό, το βράδυ είναι λάθος.

ΣΕΜΠ: Πιστεύετε πως υπάρχει ορατός και αόρατος κόσμος;

ΚΑΘΡΙΝ: Δεν έχω καμία αμφιβολία! Οι ζωντανοί είναι ορατοί. Αλλά οι αόρατοι νεκροί ίσως να βρίσκονται παντού.

Μικρή παύση.

ΚΑΘΡΙΝ: Μπορεί αυτός εδώ ο κόσμος, ο γνωστός, ο γήινος, να είναι στην πραγματικότητα ο Άδης... και να μην το ξέρουμε. Μπορεί να ξεπέσαμε εδώ από κάποια άλλη φωτεινή κατάσταση.

ΣΕΜΠ: Ό Άδης; Με τόσο φώς; Τόσες ακτίνες!

Η Κάθριν σηκώνεται να φύγει. Κοιτάζει προς τα έξω. Κοντοστέκεται στην πόρτα.

ΚΑΘΡΙΝ: Έφτιαξε πάλι ο καιρός. Σ' αυτόν τον τόπο μπαينوβγαίνουν γρήγορα οι εποχές. Εκεί που καίει ο ήλιος σε μισή ώρα πιάνει δυνατή βροχή. Καθώς ερχόμουν έβλεπα το νερό να εξαχνώνεται σε ατμό πριν ακουμπήσει την καυτή ασφαλτο. Εδώ ζεις όλες τις εποχές σε μια μέρα.

Φεύγει. Καθώς ετοιμάζεται να βγει την πλησιάζει ο Σεμπ.

ΣΕΜΠ: Εσείς πάντως, κυρία Κάθριν, τόσο ωραία γυναίκα... Γιατί να είστε μόνη;

ΚΑΘΡΙΝ *(μελαγχολικά)*: Γιατί ο έρωτας είναι μοχθηρή υπόθεση.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ ΣΤΗΝ ΑΠΟΒΑΘΡΑ *(Γέρος γ' μέρος)*

Περνάει ο Μανολό, το νεαρό αγόρι, βοηθός του γερο-Σαντιάγκο, με ένα τενεκεδάκι ζεστό καφέ που αχνίζει στο χέρι.

ΓΚΡΕΓΚ: Πες στον γερο-Σαντιάγκο πόσο λυπήθηκα.

ΜΑΝΟΛΟ: Εγώ να δεις. Ειδικά όταν είδα τα χέρια του. Πληγεσές...

Τρισήμισυ μέρες στη θάλασσα!

ΓΚΡΕΓΚ: Απορώ πώς άντεξε.

ΜΑΝΟΛΟ: Με 84 μέρες ατυχίας κέρδισε την τύχη της 85^{ης} μέρας.

ΧΟΣΕ: Να πιάσει τέτοιο ψάρι και να μην πάρει στο τέλος τίποτα; Είναι τύχη αυτή;

ΜΑΝΟΛΟ: Του φτάνει η περηφάνια.

ΡΟΤΖΕΛΙΟ: Πού είναι τώρα Μανολό;

ΓΚΡΕΓΚ: Στην καλύβα. Ξερός. Κατάκοπος. Ένα μήνα θα πάρει να συνέλθει.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ ΣΤΟ ΜΠΑΡ (Χάρι γ'μέρος)

ΧΑΡΙ: Τι καιρό βλέπεις για αύριο ;

ΓΚΡΕΓΚ: Σαν τον σημερινό.

ΧΑΡΙ: Δυό τουρίστες θέλουν να βγουν για ψάρεμα.

ΓΚΡΕΓΚ: Γιατί δεν τους παίρνεις εσύ;

ΧΑΡΙ: Μού κατάσχεσαν το καϊκι. Χτες.

ΓΚΡΕΓΚ: Γιατί, τι έκανες;

ΧΑΡΙ: Πετούσα μπουκάλια στη θάλασσα.

ΓΚΡΕΓΚ: Ποιος σ' έμπλεξε;

ΧΑΡΙ: Δεν είχα επιλογή. Τι άλλο να έκανα; Ο μαλάκας ο Τζόνσον με φέσωσε. Έφυγε χωρίς να πληρώσει.

ΓΚΡΕΓΚ: Σε καρφώσανε; Ξέρεις;

ΧΑΡΙ: Όχι μωρέ, με είδαν από διπλανό πλοιάριο δυό κυβερνητικοί. Τύχη βουνό είχα πάλι!

ΓΚΡΕΓΚ (στον μπάρμαν) : Πιάσε ένα ουίσκι, Μάρτιν! (στον Χάρι): Τσιγάρο θες;

ΧΑΡΙ (παίρνει ένα τσιγάρο): Έχουν πρεμούρα να ψαρέψουν τάρπον οι τουρίστες.

ΓΚΡΕΓΚ: Για τάρπον χρειάζονται μεγάλα δολώματα.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΣΤΗ ΡΕΣΕΨΙΟΝ

(ΚΑΘΡΙΝ δ'μέρος)

Μπαίνει μέσα η Κάθριν.

ΚΑΘΡΙΝ: Βρέχει πάλι έξω. Τα κύματα στο Μαλεκόν ξεπερνούν σε ύψος την προβλήτα. Μόλις γεννιούνται πεθαίνουν στην ασφαλτο. Μούσκεμα η λεωφόρος. Για τον λόγο αυτό ο ταξιτζής είπε πως δεν θα πάρει την παραλιακή. Με πέρασε απ' τις φτωχογειτονιές. ...Πόση εξαθλίωση! Τι κρίμα!

ΤΖΟΣ: Ε, ναι ... το υποβαθμισμένο κομμάτι της πόλης...

ΚΑΘΡΙΝ: Κι έπειτα να βλέπεις το πεντάστερο ξενοδοχείο Νασιονάλ με τους πορτιέρηδες κουστουμαρισμένους και τους εξωτικούς κήπους! Πώς επιτρέπουμε ο ένας κόσμος να είναι δύο ;

ΤΖΟΣ : Νασιονάλ και Χίλτον χτίστηκαν για τα συνδικάτα.

ΚΑΘΡΙΝ: Ποια συνδικάτα;

ΤΖΟΣ *(σκύβει και της λέει εμπιστευτικά)*: Του οργανωμένου εγκλήματος. Το Νασιονάλ το έχει ο αδερφός του Λάνσκι. Ο Λάνσκι κρατάει το λαθρεμπόριο με το ρούμι. Στο λόμπι του Νασιονάλ κλείνονται οι συμφωνίες.

ΚΑΘΡΙΝ: Μα εκεί συχνάζει αριστοκρατία. Έρχονται καλλιτέχνες, μουσικοί...

ΤΖΟΣ: Ελάτε τώρα, κυρία Κάθριν! Σε **τέτοιους** χώρους κλείνουν τις συμφωνίες γκάνγκστερς και πολιτικοί.

ΚΑΘΡΙΝ: Και πώς μαζεύτηκε εδώ τόσο χρήμα;

ΤΖΟΣ: Πανεύκολα. Εδώ ο καθένας μπορεί να ανοίξει νόμιμα οποιαδήποτε επιχείρηση. Αρκεί ένα μέρος των εσόδων να πηγαίνει στις τσέπες του Μπατίστα και των δικών του.

Πλησιάζει ο Σεμπ.

ΣΕΜΠ: Δεν σας κουράζει να κουβαλάτε πάντα αυτό το βιβλίο;

Της δείχνει το βιβλίο, με το οποίο κυκλοφορεί πάντα στο χέρι.

ΚΑΘΡΙΝ: Κοιτάζει στο χέρι της το βιβλίο. *(αθώα)*: Τον *Αποχαιρετισμό στα όπλα*; Μα... Μέσα εδώ γεννήθηκα και προφανώς εδώ μέσα θα ξαναπεθάνω.

ΣΕΜΠ *(χτυπάει ξύλο)*: Μην λέτε τέτοια.

ΚΑΘΡΙΝ: Με κάποιον τρόπο τον θάνατό μας τον έχουμε διαλέξει πολλά χρόνια πριν.

ΣΕΜΠ: *(σκεπτικός)* Λέτε να είναι έτσι;

ΚΑΘΡΙΝ: Για μένα το βιβλίο αυτό είναι μήτρα και τάφος. Δηλαδή το μυαλό του Έρνι. Η ψυχή του. Θα πεθάνουμε μαζί. Εγώ συγγραφέας κι ο Έρνι ο βασικός μου ήρωας. Μετά θα ταξιδεύουμε στους αιώνες. Πάλι μαζί. *(χαμογελάει τρυφερά)*

ΤΖΟΣ (την κοιτάζει δύσπιστα σα να είναι τρελή): Γυρνούν τα μέσα έξω. Τέτοια αντιστροφή;! Ποιός θα την φανταζόταν;

Ο Τζος κρατάει στα χέρια του τα διηγήματα που τού έχει μόλις παραδώσει η Κάθριν (Από την Συλλογή «'Αντρες χωρίς γυναίκες»).

ΤΖΟΣ (τής δείχνει): Τι τίτλος είναι αυτός;

ΚΑΘΡΙΝ: «Λόφοι σαν λευκοί ελέφαντες».

ΤΖΟΣ: Θα έγραφε ο Έρνι κάτι τέτοιο;

ΚΑΘΡΙΝ: Μιλάει για ένα ζευγάρι που ετοιμάζεται για άμβλωση.

ΤΖΟΣ: Αστειεύεστε...

ΚΑΘΡΙΝ: Καθόλου.

ΤΖΟΣ : Άμβλωση ;

ΚΑΘΡΙΝ : Άμβλωση κάνει ο συγγραφέας όταν διαγράφει έναν ήρωά του. Τον πεθαίνει, τον σκοτώνει, τον αυτοκτονεί. Το έκανε σε μένα. Κι ενώ είχε γράψει «Στις μέρες μας οι γυναίκες δεν πεθαίνουν πια στη γέννα.» Θα γεννούσα μια χαρά! (μικρή παύση)

ΤΖΟΣ: Μα πόσο σας έχει πειράξει αυτό...!

ΚΑΘΡΙΝ: Το ξέρω το θέμα και πρέπει να γραφτεί. Όλη η αμφιταλάντευση πριν το φόνο. Όλες οι αμφιβολίες μέσα του, πριν το διαπράξει.

ΤΖΟΣ: Εγώ είμαι σίγουρος πως θέλει να γράψει για το κυνήγι, για την Αφρική, για τους μπλε ξιφίες... Πού είναι αυτά;

ΚΑΘΡΙΝ: Μην βιάζεσαι. Θα γραφτούν.

ΤΖΟΣ: Μού έχει μιλήσει πολύ για τον πατέρα του. Τού έμαθε πολλά..., την χρήση των όπλων, να ψαρεύει, να μαγειρεύει τα θηράματα. «Αν σκοτώσεις κάτι πρέπει να το φας», τού έλεγε, «και όχι να σκοτώνεις μόνο για να σκοτώνεις.» Ανάγκασε τον Έρνι να μασήσει έναν σκληρό σκαντζόχοιρο, επειδή τον είχε πυροβολήσει αδικαιολόγητα.

Ο Τζος φυλλομετράει τις σελίδες. Διαβάζει έναν τίτλο :

ΤΖΟΣ : «Οι δολοφόνοι».

ΚΑΘΡΙΝ: Αυτό θα σου αρέσει πολύ, Τζος. Οι δολοφόνοι.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΣΤΟ ΜΠΑΡ

Α.: Είδες δυό τύπους με καπαρντίνες που ήρθαν από ... Αλήθεια από πού ήρθαν; Ψάχνουν τον Όλε 'Αντερσον, τον Σουηδό. Απειλήσανε στο μπαρ

του Τζόνυ τον μπάρμαν και τον μάγειρα. Εγώ τον ειδοποίησα. Πήγα στο δωμάτιο που μένει και του το είπα. «Όλε, στην έχουν στημένη. Είναι δυό τύποι που σε ψάχνουνε. Ξεκάθαρες διαθέσεις.»

B.: Τι είπε;

A.: Λες και το 'ξερε. Λες και το περίμενε. Δεν κουνήθηκε απ' τη θέση του.

Ανάσκελα στο κρεβάτι και κοιτάζε το ταβάνι. Όπως τον βρήκα, τον άφησα.

B.: Στη θέση του, δεν θα ήμουν τόσο ήρεμος. Είναι αποφασισμένοι τέτοιοι τύποι. Δεν σου παρήγγειλε μιά κάλυψη, κάτι;

A.: Τίποτα. Κι αυτός αποφασισμένος μού φάνηκε.

B.: Αποφασισμένος για τι;

A.: Να πεθάνει.

B.: Δεν θα αντισταθεί;

A.: 'Ακουσε αυτό που τού είπα ψυχρά και αδιάφορα. Λες κι ήταν ήδη νεκρός.

Ανατρίχιασα. Μπορεί και να 'ναι τώρα που μιλάμε. Οι τύποι δεν αστειεύονται.

Ακούγονται 3 πυροβολισμοί.

B.: Όχι ρε πούστη...

A.: Αυτό ήτανε...

B.: Πάει...

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ ΣΤΗ ΡΕΣΕΨΙΟΝ (Κάθριν ε')

ΤΖΟΣ: Γιατί αυτός ο Όλε δεν προσπαθεί να ξεφύγει; Τι θέλετε να πείτε;

ΚΑΘΡΙΝ: Ναρκώνεται από το ρίγος της μοίρας που έρχεται. Τον περιμένουν απέξω. Ξέρει πως μόλις ανοίξει την πόρτα... Με μια κίνηση. Με ένα βήμα θα βγει από τον έναν κόσμο και θα μπει στον άλλο. Τόση είναι η απόσταση. Ένα βήμα. ...Και ανοίγει την πόρτα.

ΤΖΟΣ (*κοιτάζει το άδειο ποτήρι της*): Να φέρω δεύτερο;

ΚΑΘΡΙΝ: Ναι, παρακαλώ. Ο Έρνι μού μίλησε για τη Μαδρίτη, για τον εμφύλιο. Ήταν με μια γυναίκα στο Hotel Florida. Μαζί στους βομβαρδισμούς, στα χαρακώματα...Μάρθα τη λένε. Τον ρώτησα: *Είναι γεναία...* Σαν εμένα Έρνι; Πιο πολύ ή πιο λίγο; *Γεναία σαν εμένα*, μού είπε.

ΤΖΟΣ: Πότε σας μίλησε για τον πόλεμο; Έχετε καιρό να συναντηθείτε.

ΚΑΘΡΙΝ (*έκπληκτη*): Δεν με πιστεύεις Τζος; Επικοινωνώ μαζί του κάθε στιγμή.

ΤΖΟΣ: Με ποιο τρόπο;

ΚΑΘΡΙΝ: Τηλεπαθητικά. Πώς γράφονται νομίζεις τα βιβλία; Υπάρχει ευθεία σύνδεση. Άμεση, από τον ένα κόσμο στον άλλο.

Ο ΤΖΟΣ την κοιτάζει έκπληκτος.

ΚΑΘΡΙΝ (*έκπληκτη*): Δεν το ήξερες;

Η Κάθριν κάθε φορά που φεύγει αφήνει χειρόγραφα στον πάγκο του μπαρ.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ ΣΤΟ ΜΠΑΡ (Χάρι δ' μέρος)

Ο Ρομπ πλησιάζει τον Χάρι.

POMΠ: Κάποιοι ψάχνουν καΐκι να περάσουν απέναντι σήμερα το βράδυ.

ΧΑΡΙ: Το δικό μου είναι μπλοκαρισμένο.

POMΠ: Πώς έτσι;

ΧΑΡΙ: Στη μαρίνα. Από το τελωνείο.

POMΠ: Το σφραγίσανε;

ΧΑΡΙ: Ευτυχώς όχι. Αν συμφέρει η πρόταση... κάτι μπορεί να γίνει.

POMΠ: Συμφέρει. Αλλά πώς θα γίνει;

ΧΑΡΙ: Το βάζω μπροστά νύχτα, γίνεται η δουλειά και το πρωί ξανά στη θέση του. Πόσοι είναι και πόσα δίνουνε;

POMΠ: Πόσα να δώσουν; Ένα περασματάκι ως απέναντι είναι...

ΧΑΡΙ: Μην ξηγιέσαι έτσι. Αν με δουν την ώρα που τους φορτώνω ξέρεις πόσα χρονάκια είναι η φυλακή;

POMΠ: Δεν θα' ναι δυό-τρία;

ΧΑΡΙ: Μην κάνεις πως δεν ξέρεις. Δέκα είναι. Γι αυτό δώσε τιμή να με συμφέρει. Και τα θέλω μπροστά.

Ακούγονται καβγάδες και φωνές αντρών που παίζουν ξύλο, μπουνιές, κλωτσιές.

ΕΝΑΣ ΘΑΜΩΝΑΣ: Τι γίνεται έξω;

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΘΑΜΩΝΑΣ: Τι φασαρία είναι αυτή;

ΜΠΑΡΜΑΝ: Είναι οι βετεράνοι. Πάντα κάνουν σαματά. Κατεβαίνουν από τις Τορτούγκας στο μπαρ του Φρέντι, απέναντι. Έρχονται να δείξουν ότι ακόμα μπορούν.

ΕΝΑΣ ΘΑΜΩΝΑΣ: Τι μπορούν;

ΜΠΑΡΜΑΝ: Να ρίχνουν και να τρώνε ξύλο.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΣΤΗ ΡΕΣΕΨΙΟΝ (Κάθριν στ')

ΣΕΜΠ: Ο αδερφός μου πήγε με τους αντάρτες, Τζος. Είναι στη Σιέρα Μαέστρα και ανησυχώ. Θέλω να μου πεις για τους ποιητές.

ΤΖΟΣ: Ποιούς ποιητές;

ΣΕΜΠ: Τον Πλάσιντο και τον Σενέα.

ΤΖΟΣ: Δεν πήγες σχολείο; Τα μάθαμε.

ΣΕΜΠ: Όπως τα λες εσύ, Τζος!

ΤΖΟΣ: Ε... ο Πλάσιντο ήταν μιγάς. Γιος μιας ισπανίδας χορεύτριας κι ενός κουβανού μαρμπέρη. Τον κατηγορήσαν πως συνωμοτούσε. Εναντίον της ισπανικής αποικιακής κυβέρνησης. Και τον εκτέλεσαν.

ΣΕΜΠ: Μιγάς...ε; Αυτό δεν το θυμόμουν.

ΤΖΟΣ: Έζησε ανάμεσα σε δύο ράτσες. Ανάμεσα στο όνειρο για την ελευθερία και τη σκληρή πραγματικότητα.

ΣΕΜΠ: Σε ρώτησα γιατί... (διστάζει να πει).

ΤΖΟΣ: Δεν θυμάσαι το έργο του: «Ο άνθρωπος και το καναρίνι;» Το καναρίνι στο κλουβί. Ο μισός πληθυσμός σκλάβοι.. Ο άνθρωπος ρωτάει το πουλί γιατί αρνείται να τραγουδήσει για την ελευθερία; Και το πουλί λέει πως πρέπει να τραγουδάει ό,τι ευχαριστεί τους καταπιεστές του. Πως ξεγελάει αυτόν που το σκλάβωσε για να διατηρήσει την ύπαρξή του.

ΣΕΜΠ: Και πώς ήταν τόσο επικίνδυνη μια κουβέντα με καναρίνι;

ΤΖΟΣ: Είχε στασιαστικό περιεχόμενο. Δεν καταλαβαίνεις; Το καναρίνι έλεγε πως οι κρεολοί ήταν συνένοχοι στην καταπίεσή τους αφού επέτρεπαν στους ισπανούς να τους κυβερνάνε. Ο κόσμος ένωσε τους επαναστατικούς στίχους και ο Πλάσιντο κατηγορήθηκε ως υπεύθυνος για την συνωμοσία της Σιάλας. Τον εκτέλεσαν για να χτυπήσουν την μεσαία τάξη των μαύρων.

ΤΖΟΣ: Είχε γράψει και «Τον ψαρά του Σαν Χουάν». Δεν μπορεί να μην το θυμάσαι.

ΣΕΜΠ: Ρώτησα γιατί ο ένας παππούς μου ήταν εξεγεγμένος σκλάβος σιμαρόν. Το έσκασε και κρυβόταν στα βουνά.

ΤΖΟΣ: Και; Τα κατάφερε; Γλύτωσε απ' τους ρατσεαδότες;

ΣΕΜΠ: Δεν μάθαμε. Δεν γύρισε ποτέ.

ΤΖΟΣ: Αυτοί οι καταραμένοι έπνιγαν τις ανταρσίες στο αίμα. ...Χύσαν το αίμα τους για την ανεξαρτησία οι Κουβανοί κι έπειτα μας άφησαν έξω απ' τις διαπραγματεύσεις.

Μπαίνει μέσα η κυρία Κάθριν.

ΤΖΟΣ: Ωχ!

ΤΖΟΣ (προς τον ΣΕΜΠ): Ο Έρνεστ έγραψε το «Καναρίνι για έναν». Αλλά με άλλο... θέμα. Ο Έρνι θέλει να είναι ελεύθερος, όπως κάθε άντρας, αλλά συνάμα δεν μπορεί χωρίς γυναίκα. Μεγάλο βάσανο ο εσωτερικός διχασμός.

Ο Σεμπ πηγαίνει κοντά της να την χαιρετίσει και να της τραβήξει την καρδέκλα για να καθίσει.

ΣΕΜΠ: Πώς είστε;

ΚΑΘΡΙΝ: Δεν είναι η σωστή ερώτηση. Σήμερα ακούω συνέχεια μια ηχώ, λες και πετιέται απ' τα νερά του αρχιπελάγους, να λέει "quo vadis?" Πού πάς; Κι έπειτα έρχεται η κουρασμένη φωνή ενός γέρου που λέει: «Μπορεί να πηγαίνω στην καταστροφή μου αλλά αυτός είναι ο δρόμος μου».

ΤΖΟΣ: Καλώς την κυρία Κάθριν! (διστακτικά) Ο Πάπα δεν μένει πια εδώ.

ΚΑΘΡΙΝ: Ξέρω. Μην τον λες Πάπα! Πάπα τον φωνάζουν οι φίλες του.

ΤΖΟΣ: Μένει στη Φίνκα Βιχία. (διστάζει). Με την Μάρθα. Την παντρεύτηκε.

ΚΑΘΡΙΝ: Ξέρω. Την φωνάζει και Μάρτι!

ΚΑΘΡΙΝ: Εγώ θα έρχομαι εδώ. Εδώ συναντιούνται οι δύο κόσμοι.

Φτιάξε μου Πάπα Ντόμπλε, απόψε. Με μαύρο ρούμι. Και χωρίς ζάχαρη.

ΤΖΟΣ: Ό,τι πείτε!

Ο Τζος τής πηγαίνει το ποτό.

ΤΖΟΣ : Είστε θλιμμένη! Να κεράσω ένα γλυκό;

ΚΑΘΡΙΝ: «Η καταστροφή δεν είναι ήττα. Ποτέ δεν καταλαβαίνεις για τι αγωνίζεσαι αν δεν χάσεις. Αυτό που μετράει στον άνθρωπο είναι τα ρίσκα που παίρνει.» Όχι, δεν είμαι θλιμμένη. Δεν **πρέπει** να είμαι θλιμμένη.

ΣΕΜΠ (από αμηχανία για να την παρηγορήσει): Στην Φίνκα Βιχία θα βλέπει από ψηλά τα φώτα της Αβάνας. Θα μάς βλέπει... Εκτός αν πήγε για ψάρεμα στο Κοχιμάρ.

ΚΑΘΡΙΝ (μονολογεί θλιμμένα): Ξέρω Σεμπ! Είναι τριγυρισμένος από δέντρα μάνγκο, φοίνικες και ιβίσκους. Από ένα τσούρμο γιατί και τρόπαια ελαφιών στους τοίχους. Ξέρω... Θα δειπνήσει με τους ταυρομάχους Ορντόνιες και Ντομιγκίν. Ψαρεύει στο Κάγιο Κόκο, στο Κάγιο Γκιγιέρμο ή στο Κοχιμάρ. Βγαίνει για περιπολίες με την Πιλάρ. Χτυπάει αγριόπαπιες στην Πούντα δελ Πέρο. (Μικρή παύση, για να πει μια γουλιά ποτό). Και φεύγει για κυνήγι χαράματα με καραμπίνες και ρούμι... Κάποιος που είχε στον πρώτο πόλεμο για αποστολή την περισυλλογή πτωμάτων!

Ο ΤΖΟΣ (*παράμερα και σιγανά προς τον ΣΕΜΠ, χωρίς να ακούει εκείνη, ίσως γιατί η Κάθριν έχει αρχίσει να γράφει κάτι*). Στα αλήθεια τής χρωστάει πολλά. Δεν έπρεπε να φέρεται έτσι. Μού έχει πει πως η Ανιές, ξενυχτούσε δίπλα του στο νοσοκομείο για να του κάνει πλύσεις. Έπειτα όμως, που τής ζήτησε να τον παντρευτεί, εκείνη αρνήθηκε. Νομίζω γι αυτό την έβαλε να πεθαίνει στο τέλος του βιβλίου. Μετέτρεψε την ερωτική απόρριψη σε αδικία της μοίρας.
ΣΕΜΠ: Τζος! ...έχεις εξελιχθεί σε κριτικό λογοτεχνίας!

ΤΖΟΣ(*με θαυμασμό*): Κυρία Κάθριν, να σας εξομολογηθώ πως άργησε να έρθει την προηγούμενη φορά ο κύριος Έρνι και πρόλαβα πίσω απ' τον πάγκο να ρίξω μια ματιά στον «Ακατάβλητο». Εντυπωσιάστηκα από τον τρόπο που διεισδύετε στον αντρικό κόσμο, που περιγράφετε έναν ξοφλημένο ταυρομάχο που δεν θέλει να τα παρατήσει. Δεν πρόλαβα να το τελειώσω. Τι γίνεται στο τέλος;

ΚΑΘΡΙΝ: Α, ο Μανουέλ... Αρνείται πεισματικά να περάσει στην πλευρά των απόμαχων, δεν τα παρατάει, δεν θέλει να κόψει την coleta, την κοτσίδα του και θέλει να δώσει τον τελευταίο καταδικασμένο αγώνα, που θα τον αναγκάσει να σταματήσει.

ΤΖΟΣ: Και τι γίνεται στο τέλος; Πήδηξα τις σελίδες βιαστικά κι είδα πως στο τέλος τον έχουν στο χειρουργείο. Πεθαίνει τελικά η όχι; Δεν είναι καθαρό...

ΚΑΘΡΙΝ: Πρώτον, Τζος, δεν πηδάνε τις σελίδες. Δεύτερον, δεν θα σου πω ένα ναι ή ένα όχι. Ακόμα κι αν δεν πεθάνει σωματικά πεθαίνει εσωτερικά, σβήνει η πεποίθησή του πως είναι ταυρομάχος. Πρέπει να αποδεχθεί μια νέα κατάσταση, δύσκολη, μια συντριβή.

ΤΖΟΣ: Μπορεί να έψαχνε έναν γενναίο τρόπο να πεθάνει. Μια ηρωική έξοδο δηλαδή.

Μικρή παύση.

ΤΖΟΣ: Όπως ο ετοιμοθάνατος ταύρος, παρότι ζαλισμένος, ψάχνει για λίγο εκεί κοντά, γύρω του, στην αρένα θέλοντας να διαλέξει το σημείο όπου θα πέσει να πεθάνει. Το έχουμε κουβεντιάσει με τον Έρνι αυτό. (*Μικρή παύση*).

Φτιάχνετε πάντως πολύ καλά το αδιέξοδο ...να είναι συγχρόνως και μονόδρομος. Η μόνη δράση, η μόνη κίνηση που μπορεί να κάνει ο ήρωας να ισοδυναμεί με την καταστροφή του.

ΚΑΘΡΙΝ: Αχ, Τζος! Τα ξέρω από μέσα.

Φαντάσου να κόβεις ένα φρούτο. Κόβεις ένα μήλο στη μέση και το αφήνεις έτσι. Ή μια μπανάνα. Τι γίνεται στο κομμένο σημείο;

ΤΖΟΣ: Μαυρίζει.

ΚΑΘΡΙΝ: Μαυρίζει και προσπαθεί να σκληρύνει. Είναι μια διαδικασία επούλωσης για να προστατευθεί το υπόλοιπο, να μην περάσει προς τα μέσα η διάβρωση από το ανοιχτό τραύμα.

ΤΖΟΣ: Τι θέλετε να πείτε;

ΚΑΘΡΙΝ: Είναι μια πόρτα το τραύμα, ένα πέραςμα προς την απώλεια. Προσπαθεί να την κλείσει. Αυτό κάνουν οι άνθρωποι όταν τραυματίζεται η ψυχή τους. Σκληραίνουν για να προστατέψουν τα βαθύτερα εδάφη τους.

ΤΖΟΣ: Υπάρχουν άνθρωποι σκληροί από ευαισθησία;

ΚΑΘΡΙΝ: Έχει τραύματα να ξορκίσει ο Έρνι. Και τα παίρνει μαζί του όταν πηγαίνει για κυνήγι.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΣΤΟ ΜΠΑΡ (Χάρι ε' μέρος)

Μπαίνει μέσα πολύ ανήσυχη η Μαρί, μια πενηντάρα, η γυναίκα του Χάρι.

ΜΑΡΙ: Είδατε τον Χάρι;

ΘΑΜΩΝΑΣ : Δεν έμαθες; Φέρνει το καΐκι του η Ακτοφυλακή μαζί με τη συμμορία.

ΜΑΡΙ (τρέμοντας) : Ποια συμμορία;

ΘΑΜΩΝΑΣ: Αυτή που λήστεψε την τράπεζα.

ΜΑΡΙ: Τι δουλειά έχει ο Χάρι με την τράπεζα;

Ο σερίφης επεμβαίνει.

ΣΕΡΙΦΗΣ: Δεν ξέρουμε ακόμα. Μπορεί να ξέρεις εσύ. Ένα τάνκερ εντόπισε το καΐκι του να πλέει στα ανοιχτά του Ματακούμπε. Στρωμένο με νεκρούς.

ΜΑΡΙ: Νεκρούς; Ο Χάρι; Ο Χάρι μου;

ΣΕΡΙΦΗΣ: Είπανε κάποιος ακόμα χαροπαλεύει. Άντε στο ναύσταθμο μπας κι είναι ο δικός σου. (Μετά από λίγο, συμπονώντας την): Έλα πάμε, να σε πάω εγώ με το αμάξι.

Φεύγουν.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ ΣΤΗ ΡΕΣΕΨΙΟΝ (Κάθριν ζ' μέρος)

Παρόντες ο Τζος και ο Ραϊμόν.

ΡΑΪΜΟΝ: Πώς και δεν ήρθε ακόμα ο Σεμπ;

ΤΖΟΣ: Θα πήγαινε στη Φίνκα Βιχία να δώσει κάτι στον Έρνι.

Μπαίνει ο Σεμπ αναστατωμένος.

ΣΕΜΠ: Δεν τον καταλαβαίνω. Τριάντα γάτες έχει. Τις φροντίζει και **τις λατρεύει**. Στον κήπο νεκροταφείο σκύλων... Με το όνομα του καθενός γραμμένο σε ταφόπλακα... Black, Negrita, Linda και Neron. Πώς εξηγείται αυτό με το σαφάρι;

ΤΖΟΣ: Μού το έχει εξηγήσει. Είναι όπως στην ταυρομαχία.

ΣΕΜΠ: Ναι! Και πίνακες με ταυρομαχίες στους τοίχους! Πώς γίνεται να τού αρέσει να σκοτώνει; Να είναι το σπίτι γεμάτο τρόπαια βαλσαμωμένα; Πώς ζει περιστοιχισμένος από νεκρά ζώα; Είναι μίσος που μοιάζει με αγάπη; Αγάπη που μοιάζει με μίσος; Τι είναι αυτό;

ΤΖΟΣ: Είναι όπως στα βάρβαρα τελετουργικά που είχαν οι λατρείες του Μίθρα στην Ασία. Πρέπει να είσαι ταυτόχρονα ο εαυτός σου και ο αντίπαλος, έτσι μού έχει πει. Να τον ερωτευτείς τον αντίπαλο, το θήραμα, τον εχθρό. Και στο τέλος να μην ξέρεις αν πεθαίνεις **εσύ** με μια ζωώδη μορφή, ή αν σκοτώνεις με μια ανθρώπινη.

ΣΕΜΠ: ...Τι να σου πω, Τζος; Εγώ αυτό ούτε το καταλαβαίνω, ούτε μού αρέσει.

Μπαίνει η Κάθριν.

ΤΖΟΣ : Καλησπέρα κυρία Κάθριν! Πήγαν...

ΚΑΘΡΙΝ (τον διακόπτει): Πήγαν για σαφάρι στην Αφρική. Μάλιστα.

Προσπαθεί να με εκνευρίσει... ή να με παραμερίσει με τις παρέες του, με τις γυναίκες και τις κατακτήσεις του...

ΤΖΟΣ: Μη στενοχωριέστε, κυρία Κάθριν. Θα σάς πω κάτι που μού λέει συχνά ο Έρνι: Υπάρχουν λέει δύο είδη ανθρώπων: αυτοί που είναι εύκολο να είσαι μαζί τους, αλλά εξίσου εύκολο να είσαι χωρίς αυτούς και αυτοί που είναι δύσκολο να είσαι μαζί τους, αλλά αδύνατο να ζήσεις χωρίς αυτούς.

ΚΑΘΡΙΝ: Ευτυχώς που με καταλαβαίνεις, Τζος. (απογοητευμένα): Πήγε με τη Μαίρη να σκοτώσουν αντιλόπες...

ΣΕΜΠ: Εγώ απορώ πώς...

ΚΑΘΡΙΝ: Γιατί δεν έμενε εδώ να πιάνει καρχαρίες;

ΣΕΜΠ: Οι γυναίκες στο κυνήγι είναι πρόβλημα.

ΤΖΟΣ: Συνήθως οι γυναίκες δεν θέλουν να σκοτώνουν. Πάνε από περιέργεια, για να δουν πώς είναι...

ΚΑΘΡΙΝ: Και κάποιες δεν αφήνουν τον άντρα τους να κάνει βήμα. Είναι ασφυκτικές.

ΣΕΜΠ: Στην κυρία Μαίρη αρέσει πολύ το κυνήγι. Λέτε να τρώνε τώρα αντιλόπες και βουβάλια;

ΚΑΘΡΙΝ: Πολύ πιθανό. Αλλά ό,τι και να κάνουν η δική μας σχέση, η σχέση ήρωα-συγγραφέα είναι πιο ισχυρή. Με γέννησε, ωστόσο μου χρωστάει πολλά. Αν παραμείνει ζωντανός με τα βιβλία του, αυτό θα οφείλεται στον καλό ήρωα που θα τον διαιωνίζει.

Γύριζα χτες με το ταξί από το Σιενφουέγκος. Είδα έναν αγρότη στο δρόμο. Έσερνε μια παλιά καρότσα. Είχε φορτωμένο ένα νεκρό ψωράλογο και το έσερνε για δρόμο πολύ. Έλεγα πάει να το ρίξει κάπου, θα βρει ένα γκρεμό, ένα ρέμα, ένα σύδεντρο να το ρίξει κι έλεγα στον σοφέρ να πηγαίνει αργά να δω τι θα το κάνει. Πήγαινε όμως και πήγαινε ακούραστα πολύ δρόμο, σα να μην επρόκειτο να απαλλαγεί ποτέ από το κουφάρι. Κάποια στιγμή απηύδησα και τού είπα να ανοίξει ταχύτητα. Μετά σκέφτηκα πως έτσι σέρνει τους συγγραφείς νεκρούς ο ήρωας μακριά στα βάθη του μέλλοντος. Στα βάθη εποχών, που αν ζούσαμε δεν θα τις καταλαβαίναμε, ενώ εκείνες θα μάς καταλαβαίνουν, γιατί είπαμε: είναι καλός ο ήρωας. Είναι καλό κλειδί. Ανοίγει τις πόρτες ενός μέλλοντος που δεν μάς περιέχει. Δεν περιέχει ούτε το σαρκίο μας ούτε την εποχή μας. Το μέλλον είναι ένα υπέροχο ρίγος. Υπάρχει μεγάλη έλξη προς τα κει. Έλξη από την μαύρη τρύπα του. Η δίνη της μάς καλεί στο σκοτάδι της. Κάποια στιγμή θα χαθεί μέσα της. Σαν τον πατέρα του, με μια σκανδάλη, με έναν ήχο στεγνό. Κι εμένα από μια δίνη με έβγαλε, απ' τον στρόβιλο των σπλάχνων του. Με άλεθε καιρό. Με επιθυμίες, εντάσεις και αντιστάσεις. Όπως γυρνούν στο μπλέντερ τα υλικά.

ΤΖΟΣ (τής δείχνει το άδειο της ποτήρι): Είναι ώρα για το δεύτερο;

ΚΑΘΡΙΝ: Είναι.

ΣΕΜΠ: Πήγατε στο Σιενφουέγκος, λοιπόν! Τι άλλα μέρη επισκεφθήκατε στο νησί μας;

ΚΑΘΡΙΝ: Την Μαύρη Παναγιά στο Κόμπρε. Την λατρεύει ο Έρνεστ. Και το σπήλαιο του Σαιντ Τομά στο Βινιάλες.

Ο Τζος της πηγαίνει το ποτό.

ΤΖΟΣ: Είχαν φέρει την ταινία σας στο Σινέ Ακαπούλκο.

ΚΑΘΡΙΝ: Ποια ταινία μας;

ΤΖΟΣ: Τον «Αποχαιρετισμό στα όπλα».

ΚΑΘΡΙΝ: Ποιά παίζει την Κάθριν;

ΤΖΟΣ: Η Έλεν Χέτζ. Αλλά δεν πήρε καλές κριτικές. Εξάλλου εσείς... εσείς είστε εξαίσια. Πώς θα μπορούσε...;

ΚΑΘΡΙΝ: Ο κόσμος είναι τόσο όμορφος. Αγαπιόμασταν. Λυπόμουν τόσο που έπρεπε να πεθάνω.

ΤΖΟΣ: Η αλήθεια είναι πως με τον θάνατό σας έκλεψε τη συγκίνηση απ' τους θεατές. Ο πόλεμος τελειωνε, οι άνθρωποι πανηγύριζαν κι ο ανθυπολοχαγός

Φρέντερικ είχε να θρηνεί την απώλεια της αγαπημένης του. Έξω χαρά και ειρήνη. Μέσα του οδύνη. Άδικο.

ΚΑΘΡΙΝ: Δεν ξέρω αν υπάρχει άδικος θάνατος. Εγώ βλέπω τους δύο κόσμους ενωμένους σε αδιάσπαστο σύνολο.

ΤΖΟΣ: Η ζωή ποτέ δεν μάς είναι αρκετή. Γι αυτό την γεμίζουμε με τρέλα και υπερβολές.

ΚΑΘΡΙΝ: Δεν συμφωνώ. Η ζωή είναι πλήρης. Αν την δεις και από την άλλη πλευρά.

ΤΖΟΣ: Δεν ξέρω αν πρέπει να σας το πω, αλλά ...νομίζω πως ο Έρνι ...γράφει κι άλλα. Νομίζω πως φυλάει χειρόγραφα σε μια θυρίδα.

(Πιάνει το κεφάλι της, δείχνοντας πως ζαλίστηκε λίγο. Έχουν αναφοκοκκινίσει και τα μάγουλά της):

ΚΑΘΡΙΝ: Να σου πω κάτι, Τζος, τώρα που ζαλίστηκε λίγο με το δεύτερο ποτό; Ό,τι και να κάνει...ας κάνει...Από όλες τις γυναίκες μόνο μία...η μία και μοναδική θα τον συνοδεύσει και στον θάνατο.

ΤΖΟΣ: Έμαθα πως είχε έρθει ο Γκάρι Κούπερ να δει τον Έρνι στη Φίνικα Λα Βιχία. Να σάς πω και πως είναι απαρηγόρητος, γιατί κάποιοι στρατιώτες τού σκότωσαν ένα σκυλί, τη Νέγκρα.

ΚΑΘΡΙΝ: Πώς έγινε;

ΤΖΟΣ: Είχε βγει να πιάσει μπλε ξιφίες. Την ώρα που μια κυβερνητική περιπολία έφαχνε κοντά στο κτήμα του έναν φυγά επαναστάτη.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ ΣΤΟ ΜΠΑΡ

Μέσα στο μπαρ μιλάνε δύο τύποι του υποκόσμου με κοστούμια.

Α.: Έχω δυό ωραίους τύπους δίπλα. *(κάνει νόημα πως εννοεί το διπλανό δωμάτιο).*

Πάμε να σου τους γνωρίσω;

Β.: Πόσο ωραίους;

Α.: Ο ένας μαυρισμένο μάτι και πρησμένο μάγουλο. Από χτεσινή παράσταση.

Ο άλλος με σημάδια από παλιές γενναιότητες. Καλά παιδιά. Θα σου αρέσουν.

Β.: Για τη δουλειά μας κάνουν;

Α.: Κάνουν.

Β.: Ποιος τους δοκίμασε;

Α.: Τους είχε στη δούλεψή του ο Μεγάλος.

Β.: Γιατί δεν τους έχει πιά;

Α.: Μπορεί και να τους έχει.

B.: Θα τσακωθούμε και με τον Μεγάλο τώρα; Πώς την είδες;

A.: Δεν θες να τους πεις δυό λέξεις;

B.: Αν είναι για δυό λέξεις... (Πηγαίνουν στο διπλανό δωμάτιο)

Ψαράδες μες στο μπαρ (Γέρος δ' μέρος)

Στην μπάρα δίπλα στην τζαμαρία κάθονται ψαράδες και κοιτάζουν στο βάθος μακριά.

ΓΚΡΕΓΚ: Ανοίχτηκε πάλι ο Σαντιάγκο.

ΡΟΤΖΕΛΙΟ: Κανέναν δεν ακούει. Τι ξαμολιέται ο κερατάς!

ΧΟΣΕ: Πήρε και τον μικρό μαζί του;

ΓΚΡΕΓΚ: Μπα, μόνος του φαίνεται.

ΡΟΤΖΕΛΙΟ : (ο νεότερος) Μόλις συνήλθε ξανάρχισε τα ίδια. Δεν λέει να τα παρατήσει.

ΓΚΡΕΓΚ: Στην ηλικία του ούτε εσύ θα τα παρατάς. Είναι άτιμο το πρόσταγμα.

ΧΟΣΕ: Ποιος παραδέχεται ότι ξόφλησε; Το λες στον εαυτό σου; Δεν το λες...

Ακούγεται απέξω ο ήχος του αέρα που φυσά δυνατά.

ΡΟΤΖΕΛΙΟ: (ο νεότερος) Γιατί δεν περίμενε τη μπουνάτσα;

ΓΚΡΕΓΚ: Το δύσκολο έχει την μαγκιά.

ΧΟΣΕ: Ποια μαγκιά; Είναι κεφάλι αγύριστο.

(Χάρι στ' μέρος)

Άλλοι τύποι:

A.: Έμαθες για τον Χάρι Μόργκαν;

B.: Ναι ρε γαμότο! Στενοχωρήθηκα.

A.: Μπλεγμένος. Χωμένος βαθειά.

B.: Τον φάγαν οι μπάσταρδοι.

A.: «Ό,τι και να κάνει ένας άντρας, **μόνος του** δεν έχει καμιά γαμημένη ελπίδα», έτσι δεν έλεγε ο Χάρι;

B.: Έτσι έλεγε.

A.: Έπρεπε να ζήσει την οικογένεια. Δουλειές καλές δεν υπάρχουν. Ό,τι προκύψει.

B.: Το λες και εργατικό ατύχημα.

A.: Μπήκαν πολλοί στο παιχνίδι και οι κανόνες άλλαξαν. Σκληρύνανε τα πράγματα.

B.: Πολλοί ρουφιάνοι! Και μπάσταρδοι!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΟΓΔΟΗ ΣΤΗΝ ΤΑΒΕΡΝΑ ΜΠΟΝΤΕΓΚΙΤΑ ΝΤΕΛ ΜΕΝΤΙΟ

Κάθονται παρέες για φαγητό. Κάποιοι κρατάνε πούρα.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΣ: Τι να σας φέρω;

ΑΝΤΡΑΣ 1 : Ένα Σέρδο ασάδο για μένα

ΑΝΤΡΑΣ 2: Λόμο αουμάδο για μένα. Και μπίρες.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΣ (φωνάζει προς τα μέσα): Ντος σερβέζας! (Dos cervezas!)

ΑΝΤΡΑΣ 1 : Η Άβα ήταν καλύτερη με τον Μπάρτ Λάνκαστερ στους Δολοφόνους.

ΑΝΤΡΑΣ 2 : Ε όχι δα!

ΑΝΤΡΑΣ 1 : Τα μαγειρέψανε πάλι εκεί στο Χόλγουντ. Όπως τους βόλεψε. Ο Χεμινγκουέι δεν είχε βάλει γυναίκα στο έργο, έτσι μου είπαν. Ο Χεμινγκουέι έγραφε ένα βιβλίο με τίτλο : Άντρες χωρίς γυναίκες. Και αντί για χωρίς γυναίκες αυτοί προσθέσανε ΤΗΝ γυναίκα, την Άβα, το απόλυτο θηλυκό.

ΑΝΤΡΑΣ 2 : Ε, πώς θα πουλήσει το Χόλγουντ; Τι λέει ο Πάπα για όλα αυτά; Δεν θυμώνει;

ΑΝΤΡΑΣ 1 : Μπα, θα χαίρεται... Ο Γιάρο Κούπερ είναι πολύ φίλος του.

ΑΝΤΡΑΣ 2: Εγώ γουστάρω Χάμφρεν & Λωρύν στη Μαρτινίκα.

ΑΝΤΡΑΣ 1: Φοβερό ζευγάρι!

ΑΝΤΡΑΣ 2 : Τι πράγμα αυτή η φωνή της Μπακόλ! ...όλα τα λεφτά. Τραχιά, βραχνή, αισθησιακή.

ΑΝΤΡΑΣ 1 : Η απόλυτη femme fatale. Γεμάτη σιγουριά.

ΑΝΤΡΑΣ 1: Ηλεκτρίζει. Εκεί που του λέει: «Αν χρειαστείς κάτι, σφύρα...».

ΑΝΤΡΑΣ 1: Ξέρεις,ε; Με τον Μπόγκι γνωρίστηκαν στα πλατό του έργου. Μπήκε στο καμαρίνι της στα ξαφνικά και τη φίλησε.

ΑΝΤΡΑΣ 2: Θεογκόμενα, αλλά ...λένε πως είναι δύστροπη.

ΑΝΤΡΑΣ 1: Το έχω ακούσει κι εγώ.

ΑΝΤΡΑΣ 2: Μπαίνει πολύ ρευστό στο χώρο... και σκέφτομαι να επεκτείνω τις επιχειρήσεις μου στο σινεμά.

ΑΝΤΡΑΣ 1: Μα δεν έχει καλυφθεί; Έκανα κι εγώ μια έρευνα πρόσφατα και βρήκα 130 αίθουσες στην Αβάνα και 511 σ' όλο το νησί.

ΑΝΤΡΑΣ 2: Σιγά μην καλυφθεί! Μανιατίζονται όλα από 20 Century Fox, Columbia και Metro Goldwin. Το σινεμά είναι η επένδυση του μέλλοντος. Holywood και Cinecittà κάνουν όλη τη δουλειά για μας. Αρκεί να βρουν μια τρύπα οι δικοί μου για συνεργασία.

Σε άλλο τραπέζι κάθονται δυό ζευγάρια. Οι άντρες με πούρα.

ΑΝΔΡΑΣ 4: *(φωνάζει στον σερβιτόρο):* Τέσσερα μπακάρντι!

ΑΝΔΡΑΣ 3: Είδατε την ταινία του Χεμινγκουέι;

ΑΝΔΡΑΣ 4: Ε καλά... Ποιός δεν είδε τον Γιάρου Κούπερ; The best of the best.

ΑΝΔΡΑΣ 3: Δεν λέω τον «Αποχαιρετισμό στα Όπλα». Λέω το «Χιόνια στο Κιλιμάντζαρο». Καινούργια ταινία. Τώρα βγήκε. Γκρέγκορι Πεκ, Άβα Γκάρντνερ. Στο σινέ *Ακαπούλκο*. Ο Γκρέγκορι Πέκ παίζει τον συγγραφέα που περιμένει τον θάνατο.

ΑΝΔΡΑΣ 4: Ακούσατε που ο Χεμινγκουέι είχε δυό απανωτά αεροπορικά ατυχήματα στην Αφρική;

ΓΥΝΑΙΚΑ 1: Και γλύτωσε;

ΑΝΔΡΑΣ 4: Στην αρχή οι εφημερίδες έγραψαν νεκρολογίες. Είδαν το αεροπλάνο που έπεσε, αλλά αυτός είχε σωθεί, μαζί με τη γυναίκα του και τον πιλότο. Μετά είχαν ατύχημα και με το επόμενο αεροπλάνο που πήραν για να φύγουν.

ΓΥΝΑΙΚΑ 1: Δεν τραυματίστηκαν;

ΑΝΔΡΑΣ 4: Ναι, νοσηλεύτηκε. Εγκαύματα, εξαρθρώσεις... Όλο ξυστά περνάει. Γιατί και στον πόλεμο είχε τραυματιστεί.

ΑΝΔΡΑΣ 3: Δεν κάνει όμως κι αυτός άλλη δουλειά απ' το να ασχολείται με επικίνδυνα πράγματα και θανατερά. Δεν θυμάστε και το έργο στην Παμπλόνα; Στην Ισπανία τον έχουν για θεό επειδή έγραψε για τις ταυρομαχίες. Δυό ταύρους του αφιερώσανε στη Σαραγόσα και ουρές ο κόσμος να τους υπογράψει τα εισιτήρια της ταυρομαχίας.

Μικρή παύση.

Να πάτε να το δείτε, το «Χιόνια στο Κιλιμάντζαρο»!

ΓΥΝΑΙΚΑ 1: Ο Γκρέγκορι θεός! Ο πιο γοητευτικός άντρας. Λέει: «*Κοιτάς το παρελθόν και βλέπεις μόνο μια πλάτη. A back side.*»

ΑΝΤΡΑΣ 4: Αν παίζει Άβα Γκάρντνερ... Την είδα από κοντά. Τι γυναίκα!

ΓΥΝΑΙΚΑ 2: Πού την είδες;

ΑΝΤΡΑΣ 4: Στο Νασιονάλ. Έρχεται κάθε τόσο.

ΑΝΤΡΑΣ 3: Στο Τροπικάνα εγώ είδα **την** θεά. Την Ρίτα Χέιγουορθ.

ΑΝΤΡΑΣ 4: Ναι, κι αυτή έρχεται στο Νασιονάλ.

ΑΝΤΡΑΣ 3: Αν δεν έχεις δει από κοντά την Ρίτα δεν έχεις δει τίποτα.

ΑΝΤΡΑΣ 4: Προτιμώ την Άβα. Φωτιά!

ΑΝΤΡΑΣ 3: Να κανονίσουμε να πάμε μόλις έρθει ο Σινάτρα. Θα είναι όλοι εκεί.

Θα μας τραγουδήσει και το «Three coins in the Fountain» ; Ε, αγάπη;
(σκουντάει πιωμένος την όμορφη γυναίκα δίπλα του). Θυμάσαι; Θυμάσαι στη Ρώμη;

ΓΥΝΑΙΚΑ 1 : Είδατε την Μαίριλυν Μονρόε;

ΓΥΝΑΙΚΑ 2: Πού;

ΓΥΝΑΙΚΑ 1 : Έχει έρθει για τα εγκαίνια του Χαβάνα Χίλτον. Την είδα σε μια Κάντιλακ.

(Μικρή παύση).

ΑΝΔΡΑΣ 3 : Θα σας δούμε στο Καζίνο πιο μετά;

ΑΝΔΡΑΣ 4 : Ασφαλώς. Θα ρθούμε με την καινούργια Σεβρολέτ, που αρέσει στη Σύνθια (γυρνάει και κοιτάζει την γυναίκα του). (Μικρή παύση.) Άκουσες φήμες για αντάρτες στα ανατολικά;

ΑΝΔΡΑΣ 3 : Ναι... σιγά μην τους περάσει.

ΑΝΔΡΑΣ 4: Έχουν αποκοτιά όμως οι επαναστάτες. Τον άκουσες τι είπε στο δικαστήριο; «Καταδικάστε με, η ιστορία θα με αθωώσει»! Αν είναι δυνατόν!

ΑΝΔΡΑΣ 3: Έπρεπε να τους σκοτώσουν όλους.

Στο άλλο τραπέζι με τους δυό άντρες.

ΑΝΔΡΑΣ 2: Άκουσες για τους αντάρτες στα βουνά της Σιέρα Μαέστρα;

ΑΝΔΡΑΣ 1: Οι ίδιοι που προσπαθούσαν παλιά. Με αρχηγό τον νόθο γιό μιας μαγείρισσας ...

ΑΝΔΡΑΣ 2: Αναρωτιέμαι γιατί δεν στέλνει τον στρατό ο Μπατίστα να τους ξεκάνει;

ΑΝΔΡΑΣ 1: Θα τον στείλει.

ΑΝΔΡΑΣ 2.: Ανησυχητικό μού φαίνεται.

ΑΝΔΡΑΣ 1.: Γιατί ανησυχείς; Ό,τι και να γίνει... το σύνταγμα προστατεύει τις αμερικάνικες επιχειρήσεις. Το φροντίσαμε! Τα ¾ των επιχειρήσεων είναι σε αμερικάνικα χέρια. Κανέναν κίνδυνος.

ΑΝΔΡΑΣ 2 (ανήσυχος): Οι φτωχοί στις φυτείες κάθε τόσο ξεσηκώνονται. Κατέλαβαν κτήματα στην ενδοχώρα.

ΑΝΔΡΑΣ 1: Ε, καλά... Και στις πόλεις το κόμμα τούς ξεσηκώνει σε απεργίες.

ΑΝΔΡΑΣ 2: Όσο πέφτει η τιμή της ζάχαρης, πιέζονται. Βρίσκουν δουλειά μόνο για λίγους μήνες.

ΑΝΔΡΑΣ 1: Σιγά μην αφήσουμε τους ντόπιους να πάρουν το πάνω χέρι. Η Αβάννα είναι εκλεπτυσμένη πόλη! Παράδεισος! Διασκεδάζουμε και κερδίζουμε.

ΑΝΔΡΑΣ 2: Δεν την αλλάζω. Το παραθαλάσσιο Λας Βέγκας μας.

ΑΝΔΡΑΣ 1: Ευτυχώς έβαλε το χεράκι του ο Μέγιερ Λάνσκι. Και οι λοιποί.

ΑΝΔΡΑΣ 2: Πάντως αυτή τη φορά τούς βλέπω με φόρα τους αντάρτες. Φοβάμαι μην τα καταφέρουν. Και τότε τι θα γίνει με τις εταιρείες μας; Με τα εργοστάσια των πούρων; Έχω μερίδιο και στα διυλιστήρια.

ΑΝΔΡΑΣ 1: Ε όχι δα! Σιγά μην το επιτρέψει ο Λάνσκι. Εδώ η μαφία είναι κράτος ένα κράτει.

ΑΝΔΡΑΣ 2: Καλά λες. Τον Λάνσκι δεν τον κουνάει κανείς.

ΑΝΔΡΑΣ 1: Εδώ και τον Λάκι Λουτσιάνο που ήθελε να βάλει πόδι στην Κούβα τον πέταξε έξω.

ΑΝΔΡΑΣ 2: Πώς έγινε αυτό αλήθεια; Ήταν παιδικοί φίλοι, λένε.

ΑΝΔΡΑΣ 1: Ε, καθώς φίλοι, δέχθηκε ο Λάνσκι τη συνεργασία. Μετά από λίγο τον έκλεβε στα μερίδια απ' τις δουλειές, κι ο άλλος ψυχράθηκε. Έχει τον τρόπο του, σου λέω. Δεν τον κουνάει κανείς.

ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΣ (*φέρνοντας δίσκο με ποτά*): Τα τελευταία νέα λένε πως οι αντάρτες κατέλαβαν το τραίνο με τον στρατό που έστειλε η κυβέρνηση και ο Μπατίστα πήρε το αεροπλάνο κι έφυγε.

Οι άνδρες μένουν άναυδοι.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΝΑΤΗ ΣΤΗ ΡΕΣΕΨΙΟΝ του ξενοδοχείου AMBOS MUNDOS

Ένας πελάτης (με μοντέρνα ρούχα μεταγενέστερης εποχής) ακουμπισμένος στον πάγκο του μπαρ μιλάει στον ταραγμένο και αφηρημένο Τζος.

ΠΕΛΑΤΗΣ: Τι είναι αυτό το πράγμα ρε φίλε που έχετε εδώ στην Κούβα; Καλά εγώ είμαι μεταγενέστερος κι έτσι ούτε που θα καταλάβεις τώρα τι σου λέω. Απορώ και αν με βλέπεις. Είμαστε στο 2010 και ξέρεις τι είδα; Στην Πλατεία των Όπλων, στους πάγκους με τα βιβλία, πουλιούνται δίπλα δίπλα

βιογραφίες του Τσε Γκεβάρα και του αρχιμαφιόζου Λάνσκι. Πώς τα λειώνει όλα μες στο ίδιο μέταλλο η Ιστορία; Γίνονται οι αντιθέσεις αρμονίες; *(βλέπει που ο Τζος δεν τον παρακολουθεί και είναι σχεδόν σα να μην τον βλέπει και απομακρύνεται και βγαίνει έξω αθόρυβα, σαν αέρας, σαν οπτασία)* Αλλά τι να μου πεις κι εσύ; Τι να ξέρεις; ... Όλα ενώνονται στο ίδιο χώμα... *(κάνει με τα χέρια του την κίνηση πως όλα ανακατεύονται, και βγαίνει φουρκισμένος)*.

Μια νεαρή κοπέλα, σαν φοιτήτρια, (ίσως να μοιάζει λίγο στον τύπο της Ίνγκριντ Μπέργκμαν όταν έπαιζε την Μαρία) πλησιάζει το μπαρ και ρωτάει τον Τζος:

ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ: Εδώ δεν μένει ο Ερνεστ Χεμινγκουέι;

ΤΖΟΣ: Παλιότερα.

ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ: Εδώ έγραφε το «Για ποιόν χτυπά η καμπάνα»;

ΤΖΟΣ: Εδώ. ... Στο δωμάτιο 511. Με θέα προς το κάστρο.

ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ: Τώρα έφυγε;

ΤΖΟΣ: Έφυγε.

Η κοπέλα ανοίγει το βιβλίο και λέει:

ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ: Στην αρχή έχει λόγια του Τζον Ντον. Λέει πως είναι δεμένος με την ανθρωπότητα.

ΤΖΟΣ: Ναι, δεμένος... Απ' το ξενοδοχείο έφυγε το '40 κι εγκαταστάθηκε στη Φίνικα Βιχία. Αλλά πέρσι έφυγε και απ' το νησί. Παρόλο που η κυρία Κάθριν έλεγε πως δεν μπορεί να ζήσει αλλού.

ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ: Ποιά είναι η κυρία Κάθριν;

ΤΖΟΣ: Κάποια που τον ήξερε καλά.

ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ: Τότε γιατί έφυγε;

ΤΖΟΣ: Τον παρακολουθούσαν. Συνέχεια κάτι υπήρχε πίσω του. Πολύ ενοχλητικό.

ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ: Γιατί να παρακολουθούν ένα συγγραφέα;

ΤΖΟΣ: Τον υποπτευόταν η CIA. Για κομμουνιστή, για κατάρσκοπο, για αντικαθεστωτικό...

ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ: Δεν μπορεί. Άκουσα ότι δεν είναι καλά τελευταία. Θα ήταν η ιδέα του...

ΤΖΟΣ: Όχι, καθόλου η ιδέα του! Από τότε που πήγε στον ισπανικό εμφύλιο τού άνοιξαν φάκελο στο FBI. Έψαχναν στοιχεία για να τού κολλήσουν το στίγμα του κομμουνιστή. Δεν διέκρινα εγώ τους πράκτορες του Χούβερ; Και το χειρότερο έπρεπε να τους φτιάχνω και ποτά...

Μικρή παύση.

Τον αρρώστησαν. Στο τέλος τού φαινόταν συνέχεια πως μια κουρτίνα κινείται, πως μια σκιά στο μπάνιο του, στην άκρη του διαδρόμου... δεν μπορούσε να ησυχάσει.

ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ: Σαχλαμάρες! Η σκιά ήταν η ηρωίδα του, η Μαρία. Αφού τής είπε: «Θα είμαστε μαζί, μέσα από σένα θα ζήσουμε και οι δυό». (*Ανοίγει το βιβλίο και διαβάζει*). Να τής το λέει καθαρά: «Είσαι ό,τι είμαι και ό,τι θα απομείνει από μένα.»

Τα φώτα χαμηλώνουν, ενώ η φοιτήτρια, κρατώντας ένα ποτήρι στο χέρι πηγαίνει και κάθεται σε απομακρυσμένο τραπέζι. Βγάζει από το σακίδιό της ένα βιβλίο και αρχίζει να διαβάζει.

Μπαίνει μέσα ο Σεμπ ακολουθούμενος απ' τον Ραϊμόν.

ΣΕΜΠ (*ενοχλημένος*): Τι καμπάνες είναι αυτές σήμερα;

ΡΑΪΜΟΝ: Γιορτάζει ο Σαιντ Τομά.

ΣΕΜΠ: Πού το ξέρεις;

ΡΑΪΜΟΝ: 3 Ιουλίου. Του Αγίου Θωμά.

ΣΕΜΠ: Δεν ήξερα πως είσαι θρήσκος.

ΡΑΪΜΟΝ: Δεν είμαι αλλά κάθε χρόνο άκουγα την μάνα μου να τονίζει το **άπιστος** στον πατέρα μου. Κι εκείνος κάθε φορά τής εξηγούσε: δεν είναι αυτός που απατά, αλλά αυτός που **δεν** πιστεύει.

ΡΑΪΜΟΝ (*Σηκώνει το χέρι χαιρετώντας τον Τζος*): Γεια σου Τζος! Ήρθα και πάω για εφημερίδες.

ΣΕΜΠ: Αααχ, κάνε κι αυτή την παράφωνη καμπάνα να πάψει!

Ο Τζος ταραγμένος βγαίνει από το μπαρ και αρπάζει τον Σεμπ από το μπράτσο.

ΤΖΟΣ: Έλα ρε Σεμπ και έχω πάθει πλάκα. Κοντεύω να τρελαθώ. Πόσος καιρός είναι που έφυγε ο Έρνι απ' το νησί;

ΣΕΜΠ: Κάπου ένας χρόνος. Αναγκάστηκε... (*θλιμμένα*) που τόσο τού άρεσε εδώ.

ΤΖΟΣ: Πριν καμιά ώρα ήρθε η κυρία Κάθριν. Με χαιρέτησε και κάθισε στο τραπέζι.

ΣΕΜΠ: Τι λες; Αφότου έφυγε ο Παρα Έρνι από το νησί δεν ξαναφάνηκε ούτε εκείνη.

ΤΖΟΣ: Το ξέρω. Ερχόταν μόνο για να συναντηθεί μαζί του. Δεν ξέραμε πού ήταν και τι έκανε τις άλλες ώρες.

ΤΖΟΣ (δείχνει): Να, εκεί κάθισε, στο συνηθισμένο τραπέζι. Βλέπεις το ποτό της; Το ποτήρι εκεί. Έχω σοκαριστεί. Δεν θέλω να πλησιάσω. Το ήπια όλο, πρώτη φορά τόσο γρήγορα. Είπε: «Γεια σου Τζος!» Μετά άνοιξε το βιβλίο - ξέρεις αυτό... που είχε πάντα μαζί της, τον *Αποχαιρετισμό*. Μπήκε μέσα και χάθηκε.

ΣΕΜΠ: Τι θες να πεις;

ΤΖΟΣ : Αυτό. Μπήκε μέσα και χάθηκε.

ΣΕΜΠ: Πώς γίνεται;

ΤΖΟΣ: Γίνεται.

ΣΕΜΠ: Το πιστεύεις εσύ αυτό ;

ΤΖΟΣ: Όχι.

ΣΕΜΠ: Ούτε εγώ.

ΤΖΟΣ: Έτσι όπως στο λέω.

ΤΖΟΣ : Αν δεν είχαν καταναλωθεί όλα αυτά τα νταϊνίρι... (Δείχνει ένα μεγάλο χαρτόδετο βιβλίο λογαριασμών) Μάζεσα σήμερα περσινά χαρτιά και αποδείξεις, γιατί οι καινούργιοι κάνουν συνέχεια ελέγχους. Ορίστε προμήθειες, παραγγελίες... Αν δεν ήταν γραμμένα, θα αναρωτιόμουν μήπως βλέπω φαντάσματα. Αλλά τόσες αποδείξεις ... (κρατάει και μικρά χαρτάκια στο χέρι του, δείχνει και στήλες στο βιβλίο). Τα ήπιανε όλα αυτά...

ΣΕΜΠ: Ρε συ, μπας και τα ήπιες μόνος σου; Φέρε να δω (τού παίρνει τις αποδείξεις) πόσα νταϊνίρι είναι;

ΤΖΟΣ : Μα ήσουν κι εσύ παρών...

Μπαίνει ο Ραϊμόν κρατώντας εφημερίδες.

ΡΑΪΜΟΝ: Άσχημα νέα!

ΣΕΜΠ, ΤΖΟΣ: Τι έγινε;

ΡΑΪΜΟΝ (τούς δείχνει) : Διαβάστε εδώ!

ΤΖΟΣ (διαβάζει): Σε ηλικία 62 ετών ο Έρνεστ Χεμινγκουέι αυτοκτόνησε χθες με κυνηγετική καραμπίνα, στην φάρμα του στο Άινταχο. Με τον ίδιο τρόπο είχε αυτοκτονήσει πριν χρόνια και ο πατέρας του.

Ο Σεμπ πιάνει μια άλλη εφημερίδα και διαβάζει:

ΣΕΜΠ: Με κυνηγετικό δίκαννο στο σπίτι του στο Κέτσαμ του Άινταχο. Χθες.

Μένουν όλοι τους συγκλονισμένοι.

Σβήνουν τα φώτα. Μέσα σε σκοτάδι ακούγονται δυό χτύποι από καμπάνα, οι ίδιοι που ακούγονται στην έναρξη και στο τέλος της κινηματογραφικής ταινίας «Για ποιόν χτυπάει η καμπάνα».

Ανάβουν τα φώτα.

ΣΕΜΠ (φωνάζοντας ενοχλημένος) : Κάντε επιτέλους την καμπάνα να πάψει!

ΤΖΟΣ (με ενθουσιασμό και δέος): Συναντήθηκαν!

ΤΕΛΟΣ

